R.L. STINE

SÎNGELE MONSTRULUI

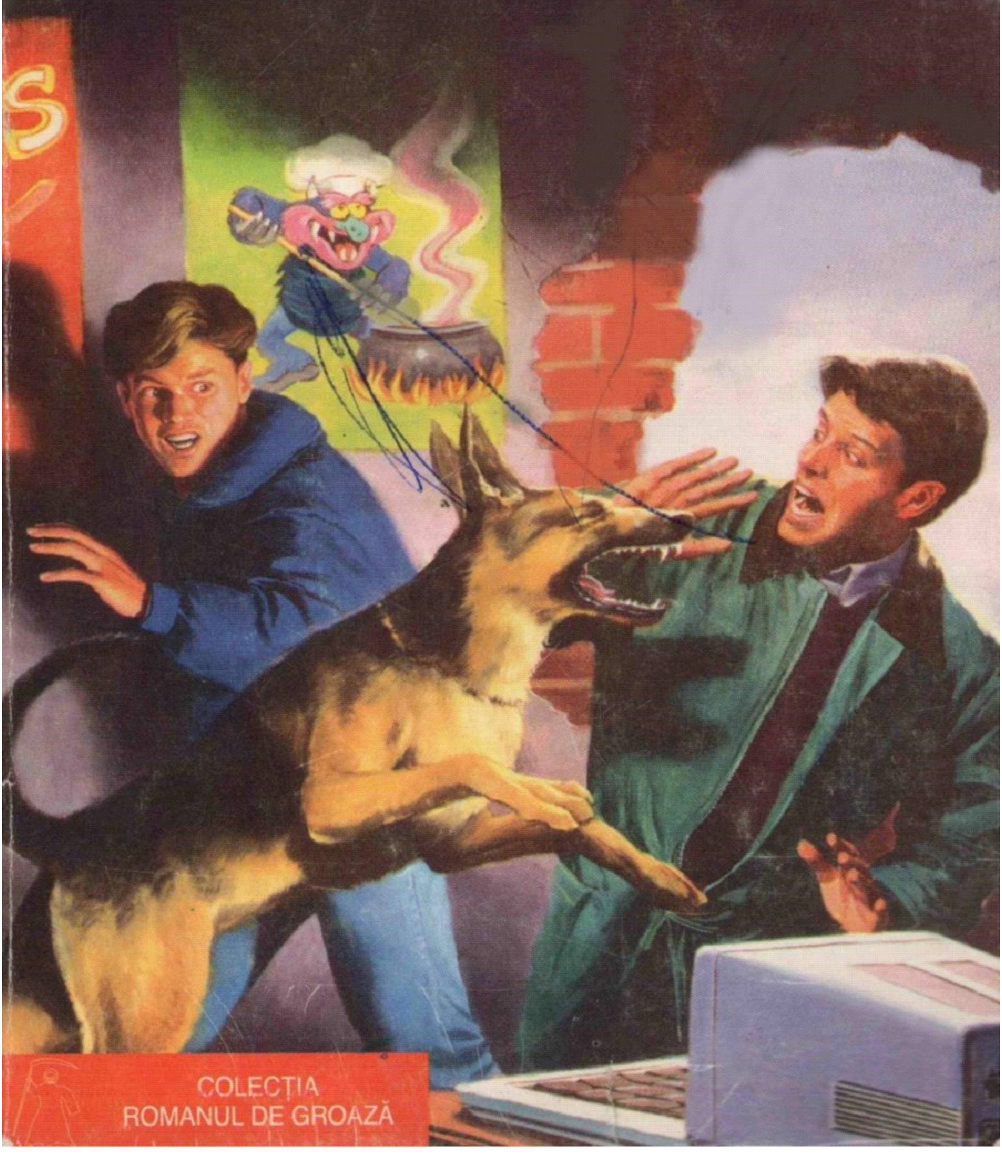

COLECȚIA
ROMANUL DE GROAZĂ

R.L. STINE

SÂNGELE MONSTRULUI

Traducere din limba engleză
RUXANDRA ATANASIE

R.L. STINE
MONSTER BLOOD
Copyright © 1992, Parachute Press

COLECȚIA ROMANUL DE GROAZĂ

Editura MIRON

1995

CAPITOLUL 1

— Nu vreau să stau aici. Te rog nu mă lăsa aici.

Evan Ross o trăgea de mână pe mama lui, încercând s-o îndepărteze de veranda din faţă a căsuţei acoperite cu şindrilă cenuşie. Doamna Ross se întoarse spre el, încruntată şi nervoasă.

— Evan, ai doisprezece ani. Nu te purta ca un copil mic, spuse ea, eliberându-şi mâna din strânsoarea lui.

— Ştii că nu-mi place când îmi spui asta! exclamă Evan supărat, încrucişându-şi braţele pe piept.

Cu o expresie ceva mai blândă, întinse mâna trecând-o prin părul ondulat, de culoarea morcovului, al băiatului.

— Şi nu-mi place nici când faci asta! ţipă el făcând câţiva paşi înapoi şi împiedicându-se de o piatră de pe trotuar.

— Nu te atinge de părul meu. Urăsc asta!

— O.K. Asta înseamnă că mă urăşti şi pe mine, spuse mama lui, ridicând din umeri. Urcă cele două trepte şi bătu la uşa din faţă. Şi cu toate astea trebuie să stai aici până mă întorc.

— De ce nu pot veni cu tine? o întrebă Evan, continuând să stea cu braţele încrucişate. Spune-mi şi mie măcar unul din motive.

— Ţi s-a dezlegat unul din şireturile de la pantofi, răspunse mama lui.

— Şi ce dacă? spuse Evan supărat. Mie îmi place să merg cu şireturile dezlegate.

— Ai să cazi, îl avertiză ea.

— Mama, spuse Evan cu exasperare în glas, ai văzut tu vreodată pe cineva împiedicându-se şi căzând din cauză că avea şireturile dezlegate?

— Nu prea, recunoscu mama lui, în timp ce pe faţa ei frumoasă se aşternea un zâmbet.

— Pur şi simplu vrei să schimbi vorba, spuse Evan, nerăspunzând la zâmbetul ei. Ai de gând ea mă laşi aici săptămâni întregi cu o bătrână înfiorătoare şi…

— Evan, ajunge, isprăveşte odată! izbucni doamna Ross, scuturându-şi părul blond şi drept. Kathryn nu este o bătrână înfiorătoare. Este mătuşa tatălui tău. Şi…

— Pentru mine e o străină, strigă Evan. Ştia că-şi pierdea controlul, dar nu-i păsa. Cum putea oare mama lui să-i facă una ca asta? Cum de putea să-l lase cu o doamnă bătrână pe care el n-o mai văzuse de când avea doi ani? Ce putea el să facă acolo, singur, până la întoarcerea mamei sale?

— Evan, am discutat asta de o mie de ori, spuse mama lui, grăbită şi nervoasă, bătând din nou la uşa mătuşii sale. Este un caz de forţă majoră în familie. Mă aşteptam să fii şi tu mai înţelegător.

Ultimele ei cuvinte fură înghiţite de lătratul lui Trigger, cockerul spaniol al lui Evan, care scosese capul de culoare cafenie pe fereastra din spate a maşinii închiriate, urlând şi făcând un zgomot infernal.

— Acum mă mai sâcâie şi acesta! exclamă doamna Ross.

— Pot să-i dau drumul afară? întrebă Evan nerăbdător.

— Ai face chiar foarte bine, răspunse mama lui. Trigger e bătrân şi doar nu vrem să aibă un atac de inimă, acolo înăuntru. Sper doar să n-o înspăimânte pe Kathryn.

— Vin, Trigger! strigă Evan.

Alergă până la aleea acoperită cu pietriş şi deschise portiera maşinii. Cu un lătrat vesel, Trigger sări afară alergând în cercuri mari în jurul curţii mici şi dreptunghiulare din faţa casei lui Kathryn.

— Nu arată ăsta a câine de doisprezece ani, spuse Evan, urmărindu-l cum alerga şi zâmbind pentru prima oară în ziua aceea.

— Vezi, Trigger o să-ţi ţină de urât, spuse doamna Ross, întorcându-se cu faţa la uşă. Am să mă întorc foarte repede de la Atlanta, ai să vezi. Cel mult două săptămâni. Sunt sigură că tatăl tău şi cu mine vom putea găsi destul de repede o casă şi ne vom întoarce înainte ca tu să-ţi dai seama că am plecat.

— Da, sunt convins, spuse Evan sarcastic. Soarele intră în nori, mica grădină fiind învăluită în umbră.

Trigger obosi repede şi începu să gâfâie cu limba atârnându-i până aproape de pământ. Evan se aplecă şi-l bătu uşor pe spate.

Apoi ridică ochii şi privi casa aceea cenuşie, în vreme ce mama lui bătea din nou la uşă. Casa părea întunecată şi neîmbietoare. Ferestrele de la etaj aveau perdelele trase. Unul din obloane era stricat şi atârna într-o poziţie ciudată.

— Mama, de ce baţi la uşă? întrebă el, vârându-şi mâinile în buzunarele pantalonilor. Ziceai că mătuşa Kathryn e complet surdă.

— Oh, spuse mama lui, înroşindu-se la faţă. Mă enervezi în aşa hal cu văicărelile tale că am uitat complet. *Bineînţeles* că nu ne poate auzi.

Cum oare am să petrec două săptămâni în casa unei bătrâne ciudate care, pe deasupra, nici nu aude? se întreba Evan posomorât.

Îşi aminti cum trăsese cu urechea la ceea ce discutaseră părinţii lui cu două săptămâni în urmă, când stabiliseră totul. Stăteau faţă în faţă la masa din bucătărie. Credeau că Evan era afară, în curte. Însă el era pe coridor, cu spatele lipit de perete, ascultând.

Tatăl lui nu voia să-l lase pe Evan cu Kathryn.

— E o bătrână foarte încăpăţânată, spusese domnul Ross. E surdă de douăzeci de ani şi nici n-a vrut să înveţe limbajul semnelor sau mişcarea buzelor. Cum o să poată ea să vadă de Evan?

— De *tine* a văzut când erai mic, îl contrazisese doamna Ross.

— Asta a fost acum treizeci de ani, protestase domnul Ross.

— Adevărul e că n-avem de ales, continuase doamna Ross. N-avem cu cine altcineva să-l lăsăm. Toţi sunt plecaţi în vacanţă. A trebuit tocmai acum, în luna august, să-ţi iei şi tu transferul la Atlanta.

— Bine, bine, scuză-mă! spusese domnul Ross sarcastic. O.K., O.K. Am încheiat discuţia. Ai perfectă dreptate, draga mea. N-avem de ales. Îl lăsăm la mătuşa Kathryn şi gata. Îl duci tu cu maşina acolo şi apoi vii la Atlanta cu avionul.

— Va fi o experienţă utilă pentru el, continuase doamna Ross. Trebuie să înveţe să se descurce în împrejurări mai deosebite, mai dificile. Ştii tu, o să ne mutăm la Atlanta, o să-şi părăsească toţi prietenii… n-o să fie nici pentru el prea uşor.

— O.K. Am spus O.K. zisese domnul Ross nervos. S-a aranjat. Evan o să se simtă foarte bine. Kathryn e puţin ciudată dar absolut inofensivă.

Evan auzise scaunele scârţâind pe linoleum, ceea ce însemna că părinţii lui terminaseră de discutat şi se ridicau de la masă.

Soarta lui fusese pecetluită. Ieşise încet din casă şi se dusese în curtea din spate, ca să se gândească la discuţia pe care tocmai o surprinsese.

Se sprijinise de trunchiul arţarului din spatele căruia nu putea fi văzut de cei din casă. Acesta era locul unde îi plăcea să chibzuiască pe îndelete.

De ce nu lua şi *el* parte la discuţiile dintre părinţii lui? Dacă aveau de gând să hotărască dacă să-l lase sau nu la o mătuşă bătrână pe care n-o mai văzuse niciodată, n-avea şi el dreptul să-şi spună părerea? El afla toate veştile mai importante din familie trăgând cu urechea pe la uşi. Nu era corect.

Mătuşa Kathryn era ciudată. Aşa spusese tatăl lui. Era atât de ciudată, încât tatăl lui nu voia să-l lase la ea.

Dar n-aveau de ales. N-aveau altă soluţie.

Poate se vor răzgândi şi mă vor lua cu ei la Atlanta, se gândise Evan. Poate îşi vor da seama că nu-mi pot *face* mie una ca asta.

Dar iată că acum, două săptămâni mai târziu, stătea în faţa casei cenuşii a mătuşii Kathryn, foarte nervos, uitându-se neliniştit la valiza maron plină cu lucruri de-ale lui, care se afla la picioarele mamei lui, pe verandă.

N-are de ce să-mi fie frică, îşi făcu el curaj.

Şi-apoi sunt numai două săptămâni. Poate mai puţin.

Şi cuvintele ţâşniră apoi pe negândite.

— Mama, şi dacă mătuşa Kathryn e o femeie rea?

— Cum? întrebarea o luă prin surprindere pe mama lui. Rea? De ce-ar fi rea, Evan?

În timp ce spunea asta, stând cu faţa la Evan şi cu spatele la casă, uşa se deschise, iar mătuşa Kathryn, o femeie voinică, cu un păr surprinzător de negru, apăru în prag.

Holbându-se la ea, Evan văzu cuţitul în mâna lui Kathryn. Şi mai văzu că de pe lama cuţitului picura sânge.

* *
*

CAPITOLUL 2

Trigger ridică iute capul şi începu să latre, ţopăind de-a-ndaratelea pe picioarele de dinapoi.

Uluită, mama lui Evan se întoarse brusc, împiedicându-se de treptele verandei.

Evan privea cu gura căscată cuţitul din mâna mătuşii.

Kathryn zâmbi şi deschise uşa cu plasă, cu mâna liberă.

Nu arăta deloc aşa cum şi-o închipuise Evan. El şi-o imaginase ca pe o bătrână scundă, plăpândă şi cu părul alb. În schimb, Kathryn era o femeie solidă, foarte robustă, cu umerii laţi şi înaltă.

Purta o rochie de casă de culoarea piersicii, iar părul negru şi drept era strâns la spate într-o coadă de cal lungă. Nu era fardată, iar faţa ei palidă dispărea parcă sub părul izbitor de negru, cu excepţia ochilor mari şi rotunzi, de culoarea oţelului.

— Tocmai tăiam carnea de vacă, spuse ea cu o voce surprinzător de joasă, fluturând cuţitul de bucătărie pătat de sânge. Se uită la Evan.

— Îţi place carnea de vacă?

— Ăăă… da, reuşi el să răspundă, gâfâind şi tremurând încă din cauza şocului de a o fi văzut apărând în prag cu cuţitul în mână.

Kathryn ţinea deschisă uşa cu plasă dar nici Evan, nici mama lui nu dădeau semne că ar fi vrut să intre.

— E voinic, îi spuse Kathryn doamnei Ross. Un băiat voinic. Nu ca tatăl lui, căruia îi spuneam Puiul de Găină. Şi asta pentru că nu era mai mare decât un pui. Râse de parcă ar fi spus o glumă nemaipomenit de bună.

Doamna Ross, ridicând valiza lui Evan, îl privi stânjenită pe băiat.

— Da… e mare, spuse ea.

De fapt, Evan era unul dintre cei mai mici copii din clasă. Şi, indiferent cât de mult mânca, rămânea „slab ca o macaroană”, după cum îi plăcea tatălui său să spună.

— Nu trebuie să-mi răspunzi, spuse Kathryn, dându-se la o parte pentru ca doamna Ross să poată intra în casă cu valiza. Nu te aud. Avea o voce groasă, ca de bărbat, şi vorbea clar, fără acea pronunţie nedesluşită pe care o au, în general, surzii.

Evan o urmă pe mama lui în coridor, în vreme ce Trigger lătra nervos la picioarele lui.

— Nu poţi să-l faci pe câinele ăsta să tacă? izbucni mama lui.

— La ce bun? Ea tot nu-l aude, răspunse Evan, arătând spre mătuşa lui, care se ducea în bucătărie să lase cuţitul. După câteva secunde se întoarse – îl privi pe Evan cu ochii ei albaştri şi îşi ţuguie buzele ca şi cum l-ar fi studiat.

— Deci îţi place carnea de vacă? repetă ea. Evan încuviinţă.

— Bine, spuse ea, cu o expresie încă serioasă. Tatăl tău mânca mereu carne de vacă. Dar numai sub formă de plăcintă.

— Ce fel de plăcintă? întrebă Evan, dar apoi se înroşi amintindu-şi că mătuşa nu-l putea auzi.

— Deci e un băiat bun? Nu un zurbagiu? o întrebă Kathryn pe mama lui Evan.

Doamna Ross încuviinţă, uitându-se la Evan.

— Unde să punem valiza asta? întrebă ea.

— E suficient să mă uit la el ca să-mi dau seama că e un băiat bun, spuse Kathryn. Întinse o mână şi apucă faţa lui Evan, ţinând-o pe sub bărbie şi studiindu-l foarte atent. Un băiat drăguţ, spuse ea, strângându-l de bărbie. Îi plac fetele?

Fără să-i dea drumul, îl privi cu ochii ei de oţel.

— Ai vreo prietenă? îl întrebă ea, cu faţa ei palidă atât de aproape de faţa lui încât îi simţea mirosul acru al respiraţiei.

Evan făcu un pas înapoi, râzând stânjenit.

— Nu. Nu chiar.

— Da? strigă Kathryn, zbierând în urechea lui. Da? *Am ştiut* eu! Râse cu poftă, uitându-se apoi la mama lui Evan.

— Valiza? întrebă doamna Ross.

— Îi plac fetele, aşa-i? repetă Kathryn chicotind.

Evan se întoarse disperat către mama lui.

— Mama, eu nu pot sta aici, spuse el în şoaptă, deşi ştia că mătuşa lui nu-l auzea. Te rog, nu mă obliga.

— Ssst! îi răspunse mama lui, tot în şoaptă. O să te lase în pace. Îţi promit. Acum încearcă doar să fie prietenoasă.
— Îi plac fetele, repetă Kathryn, privindu-l cu ochii ei albaştri şi reci şi apropiindu-şi din nou faţa de a lui.
— Mama, respiraţia îi miroase ca cea a lui Trigger! exclamă Evan nenorocit.
— Încetează, Evan! strigă doamna Ross supărată. Mă aşteptam să fii mai înţelegător.
— Am să-ţi fac o plăcintă, zise Kathryn, trăgându-se de coada de cal cu mâna ei uriaşă. N-ai vrea să întinzi tu aluatul? Sunt sigură că vrei. Ce ţi-a spus tatăl tău despre mine, Evan? Se întoarse către doamna Ross. V-a spus că sunt o vrăjitoare bătrână şi înspăimântătoare?
— Nu, protestă Evan, uitându-se la mama lui.
— Ei bine, sunt! declară Kathryn, izbucnind din nou în râs.
Trigger începu să latre foarte tare, năpustindu-se asupra mătuşii lui Evan. Ea se uită la câine, cu ochii pe jumătate închişi şi cu o expresie foarte dură.
— Fii atent, că de nu, o să te punem *pe tine* în plăcintă, căţeluşule! exclamă ea.
Trigger începu însă să latre şi mai tare, repezindu-se cu curaj asupra femeii înalte care îl privea ameninţător, după care bătu în retragere, ciotul lui de coadă mişcându-se frenetic încoace şi încolo.
— O să-l punem în plăcintă, nu-i aşa, Evan? repetă Kathryn, punând o mână mare pe umărul băiatului şi strângându-l tare până ce copilul tresări de durere.
— Mama, se rugă el atunci când mătuşa lui îi dădu în sfârşit drumul, îndepărtându-se, zâmbind, spre bucătărie. Mama, te rog.
— Ăsta este umorul ei, Evan, spuse doamna Ross pe un ton şovăielnic. Dar e bine intenţionată, crede-mă. Uite, o să-ţi facă o plăcintă.
— Dar eu nu vreau plăcintă! se tângui Evan. Nu-mi place să stau aici, mama! M-a strâns aşa de tare de umăr că mă doare.
— Evan, sunt sigură că n-a vrut. Pur şi simplu încearcă să glumească cu tine. Vrea să îţi placă de ea şi să te simţi bine aici. Dă-i o şansă, de acord?
Evan începu să protesteze, dar apoi renunţă.
— Mă bizui pe tine, continuă mama lui, privind spre bucătărie.

O văzură amândoi pe Kathryn în faţa mesei, cu spatele la ei, tăind ceva cu cuţitul acela mare.

— Dar e... ciudată! protestă Evan.

— Ascultă, Evan, eu înţeleg ce simţi, spuse mama lui. Dar nu va trebui să-ţi petreci tot timpul aici, cu ea. Sunt o mulţime de copii pe-aici. Scoate-l pe Trigger la plimbare. Sunt sigură că ai să-ţi găseşti nişte prieteni de vârsta ta. Ea e o femeie bătrână, Evan. Nici nu cred că ar vrea să mişuni tot timpul pe-aici.

— Sper, bombăni Evan.

Deodată, mama lui se aplecă şi-l îmbrăţişa, lipindu-şi obrazul de obrazul copilului. Evan ştia că mama făcuse asta ca să-l mai înveselească. Dar nu reuşi decât să-l facă să se simtă şi mai nefericit.

— Mă bizui pe tine, îi şopti ea la ureche. Evan se hotărî să încerce să fie mai curajos.

— Hai să te ajut să duci valiza în camera mea, zise el.

Urcară scara îngustă şi ajunseră în camera lui care era, de fapt, un birou. Pereţii erau acoperiţi cu rafturi pline cu cărţi vechi, cu coperţi tari. În mijlocul camerei se afla un birou mare de mahon. Sub fereastra cu perdele bogate fusese pus un pat de campanie îngust:

Fereastra dădea spre curtea din spate, un dreptunghi lung şi verde cu un garaj acoperit cu şindrilă cenuşie în stânga şi cu un gard înalt de ţăruşi în dreapta. În fundul curţii se afla o porţiune mică, îngrădită de jur împrejur, destinată, judecând după aparenţe, unui câine.

Camera mirosea a mucegai. Aroma acră şi iute de naftalină le intra în nări.

Trigger strănută. Se rostogoli pe spate începând să dea din picioare.

Nici lui Trigger nu-i place locul ăsta, îşi spuse Evan. Dar păstră gândul acesta pentru el, zâmbindu-i curajos mamei lui, care îi despacheta repede lucrurile, uitându-se grăbită la ceas.

— Am întârziat. Nu vreau să pierd avionul, spuse ea. Îl îmbrăţişă încă o dată. Apoi scoase din portofel o hârtie de zece dolari pe care i-o îndesă în buzunarul de la cămaşă. Să-ţi cumperi ceva bun. Şi să fii cuminte. Mă întorc cât pot de repede.

— O.K. Pa, spuse el voind să pară liniştit, deşi îi bătea inima şi avea gâtul uscat. Pe moment, parfumul ei reuşi să mai atenueze

mirosul de naftalină.

El nu voia ca mama lui să plece. Se simţea atât de neliniştit.

Eşti doar speriat, încercă el să-şi facă curaj.

— Am să te sun de la Atlanta, îi spuse ea în timp ce cobora scările ca să-şi ia rămas-bun de la Kathryn.

Parfumul dispăru odată cu ea, făcând loc, din nou, mirosului de naftalină. Trigger urlă încet şi trist, de parcă ar fi ştiut ce se întâmpla, ca şi cum ar fi ştiut că fuseseră abandonaţi aici, în casa asta ciudată, alături de bătrână aceea atât de stranie.

Evan îl luă pe Trigger în braţe şi-şi frecă nasul de nasul rece şi negru al câinelui. După aceea puse câinele jos pe covorul uzat şi se duse la fereastră.

Stătu acolo multă vreme, ţinând cu o mână perdeaua şi uitându-se la curtea mică şi verde, încerca în zadar să-şi potolească bătăile inimii. După câteva minute, auzi maşina mamei lui care se îndepărta pe aleea acoperită cu pietriş. A plecat, îşi spuse el.

Când n-o mai auzi deloc, oftă şi se lăsă să cadă pe pat.

— Acum am rămas numai noi doi, Trigger, spuse el posomorit.

Câinele adulmeca foarte preocupat în spatele uşii.

Evan se uita la rafturile pline de cărţi vechi.

Ce-o să fac eu aici toată ziua? se întrebă el, luându-şi capul în mâini. Nu tu computer. Nu tu jucării, în micuţul salon de la parter nu văzuse nici măcar un televizor. Ce-o să fac?

Oftând din nou, se ridică şi începu să cerceteze mai atent cărţile de pe rafturi. Erau foarte multe cărţi de ştiinţă şi culegeri de texte. Cărţi de biologie şi de astronomie, despre Egiptul antic, cărţi de chimie şi de medicină. Câteva rafturi erau pline cu cărţi îngălbenite, pline de praf. Poate că soţul lui Kathryn fusese un om de ştiinţă.

Nu prea am ce citi de-aici, îşi spuse el necăjit.

Deschise uşa dulapului.

— Oh! ţipă el când ceva se năpusti asupra lui. Ajutor! Vă rog, ajutor!

Se făcuse dintr-odată întuneric.

— Ajutor! Nu mai văd! zbieră Evan.

* *
*

CAPITOLUL 3

Evan se clătină îngrozit în timp ce arătarea aceea neagră i se urca pe faţă.

Îi luă câteva secunde bune să-şi dea seama ce era. Cu inima bătându-i cu putere, întinse mâna şi-şi trase de pe faţă pisica neagră care mieuna sinistru.

Pisica ateriză pe covor şi se îndreptă spre uşă. Evan se întoarse şi o văzu pe Kathryn stând în prag, cu un rânjet amuzat pe faţă.

Oare de când stătea ea acolo, privindu-l? se întrebă băiatul.

— Sarabeth, cum de ai intrat acolo? întrebă ea pe un ton glumeţ, aplecându-se pentru a-i vorbi pisicii. Cred că l-ai speriat îngrozitor pe băiat.

Pisica mieună, frecându-se de piciorul gol al lui Kathryn.

— Te-a speriat Sarabeth? îl întrebă ea, continuând să zâmbească. Pisica asta are un simţ al umorului foarte ciudat. E rea. Foarte rea, continuă ea chicotind de parcă ar fi spus ceva foarte nostim.

— E-n regulă, n-am nimic, spuse Evan şovăitor.

— Fereşte-te de Sarabeth. E rea, repetă Kathryn, aplecându-se şi apucând pisica de ceafă. Eşti rea, eşti rea, îi spunea ea ţinând-o atârnată în aer, cu faţa spre ea.

Văzând pisica spânzurată acolo sus, Trigger începu să urle agitat. Ciotul ce-l avea pe post de coadă începu să se mişte şi Trigger se năpusti asupra bietei pisici, lătrând şi schelălăind, nu reuşi s-o înşface, sări din nou, dând s-o muşte de coadă.

— Jos, Trigger, jos! strigă Evan.

Zbătându-se să scape din braţele lui Kathryn, pisica o lovi cu laba ei neagră, zgâriind-o de furie şi de frică. Trigger lătra şi urla, în timp ce Evan se străduia să-l potolească. Băiatul reuşi să prindă câinele, iar pisica sări pe podea şi fugi pe uşă afară.

— Ce câine rău, şopti Evan. Dar nu vorbea serios. De fapt era bucuros că Trigger speriase pisica făcând-o să fugă din cameră.

Se uită la Kathryn care stătea tot în pragul uşii, privindu-l cu asprime.

— Adu câinele, spuse ea cu voce joasă. Avea ochii pe jumătate închişi şi buzele palide strânse într-un rictus.

— Poftim? întrebă Evan, strângând câinele în braţe.

— Adu câinele, repetă Kathryn sec. Nu putem ţine în casa asta animale care se bat.

— Dar mătuşă Kathryn, o rugă Evan, dar îşi aminti că nu aude.

— Sarabeth e o pisică rea, spuse Kathryn pe acelaşi ton aspru. Nu e cazul să o mai supărăm şi noi, nu-i aşa? Se întoarse şi o porni pe scări în jos.

— Adu câinele, Evan.

Ţinându-l strâns pe Trigger cu amândouă mâinile, Evan ezită.

— Trebuie să am grijă de câine, spuse Kathryn cu asprime. Hai!

Deodată, Evan se sperie îngrozitor. Ce voia oare să spună prin voi avea grijă de câine?

Îi reveni în minte imaginea lui Kathryn stând în prag cu cuţitul plin de sânge în mână.

— Adu câinele, insistă Kathryn.

Evan simţi că-şi pierde răsuflarea. Ce avea de gând să-i *facă* lui Trigger?

* *
*

CAPITOLUL 4

— Voi avea eu grijă de tine, căţeluşule, repetă Kathryn, încruntându-se la Trigger. Drept răspuns, câinele scheună.

— Hai, Evan. Vino după mine, spuse ea nerăbdătoare.

Văzând că n-are încotro, Evan coborî ascultător scările cu Trigger în braţe, urmând-o pe mătuşa lui până în curtea din spate.

— Eu sunt pregătită, spuse ea, întorcându-se să se asigure că băiatul o urma.

În ciuda vârstei ei – avea cel puţin optzeci de ani – mergea cu paşi mari şi sprinteni.

— Ştiam că vei aduce un câine, aşa că m-am pregătit cum se cuvine.

Trigger lingea mâna lui Evan în vreme ce se îndreptau cu toţii spre porţiunea îngrădită din fundul curţii.

— E un loc special pentru câinele tău, spuse Kathryn, apucând unul din capetele frânghiei pe care Evan o văzuse mai de mult. Leagă-i capătul ăsta al frânghiei de zgardă, Evan. Câinele tău se va simţi foarte bine aici. Se încruntă dezaprobator la Trigger. Şi sper că n-or să mai fie probleme cu Sarabeth.

Evan se simţi foarte uşurat aflând ce voia Kathryn să-i facă lui Trigger. Dar el nu voia să-şi lase câinele legat în această închisoare din fundul curţii. Trigger era un câine de casă. N-ar putea fi fericit acolo, singur.

Dar Evan ştia că n-avea niciun rost să se certe cu mătuşa lui. Kathryn e deşteaptă într-un fel, îşi spuse el cu amărăciune în timp ce lega capătul frânghiei de zgarda lui Trigger. De vreme ce nu cunoaşte limbajul semnelor sau mişcarea buzelor, poate obţine tot ceea ce doreşte şi nimeni n-o va contrazice.

Se apleacă şi-l mângâie pe Trigger uşurel pe cap, după care se uită în sus ia mătuşa lui. Avea braţele încrucişate pe piept, ochii

albaştri îi străluceau în lumina soarelui, iar pe faţă i se putea citi un zâmbet rece, triumfător.

— Eşti un copil cuminte, Evan, îi spuse ea, aşteptându-l să se ridice în picioare, înainte de a se întoarce în casă. Am ştiut asta de cum te-am văzut. Intră în casă. Avem prăjiturele şi lapte. Or să-ţi placă. Cuvintele ei erau binevoitoare şi prietenoase, dar avea o voce aspră şi dură.

Trigger urla jalnic în timp ce Evan se îndepărta, urmând-o pe Kathryn în casă. Evan se întoarse cu gândul de a-l mai linişti. Dar Kathryn îl prinse de mână şi-l strânse cu putere ca într-o menghină, conducându-l spre uşa bucătăriei.

În bucătăria mică, unde domnea dezordinea, era foarte cald. Kathryn îi făcu semn să se aşeze la o măsuţă lipită de perete, acoperită cu o faţă de masă de plastic, în carouri. În vreme ce-i aducea o gustare, Kathryn îl studia cu atenţie, încruntându-se. Băiatul dădu pe gât prăjiturelele cu fulgi de ovăz şi cu stafide şi laptele, ascultându-l pe Trigger urlând în curtea din spate. Nu se da în vânt după prăjiturelele cu fulgi de ovăz şi cu stafide, dar constată cu surprindere că îi era foame. În timp ce înfuleca, Kathryn stătea în prag, privindu-l cu atenţie, cu o expresie severă.

— Mă duc să-l scot pe Trigger la plimbare, o anunţă el, ştergându-şi mustaţa de lapte de pe buza de sus cu şerveţelul de hârtie pe care i-l dăduse ea.

Kathryn ridică din umeri.

A, da. Aşa e. N-a auzit ce-am spus, îşi zise Evan. Stând în dreptul ferestrei arătă cu degetul către Trigger, apoi, cu două degete, făcu o mişcare sugerând mersul pe jos. Kathryn încuviinţă.

Uf! Da ştiu c-o să fie greu.

Îi făcu cu mâna mătuşii în semn de rămas bun, după care se grăbi să-l elibereze pe Trigger din închisoarea din fundul curţii.

Câteva minute mai târziu, Trigger trăgea de lesă, adulmecând florile de lângă bordura trotuarului, în timp ce Evan se plimba în susul străzii. Toate casele de pe stradă erau la fel de mari, iar în faţa lor se aflau curţi mici, de formă pătrată, curate şi îngrijite.

Văzu câţiva copilaşi ce alergau în jurul unui mesteacăn. Apoi văzu un bărbat de vârstă mijlocie, îmbrăcat cu un slip portocaliu care îşi spăla maşina cu un furtun de grădină. Dar nu văzu niciun

copil de vârsta lui.

Trigger latră la o veveriţă şi trase atât de tare de lesă, încât reuşi să o smulgă din mâna băiatului.

— Hei, vino înapoi! strigă Evan. Dar Trigger, neascultător ca de obicei, începu să alerge după veveriţă.

Dar veveriţa se caţără într-un pom. Iar Trigger, a cărui vedere începuse să slăbească, continua să fugă.

Alergând şi el cât putea de repede şi strigându-şi câinele pe nume, Evan îl urmă după un colţ, dar la jumătatea străzii, Trigger îşi dădu seama că pierduse cursa.

Gâfâind, Evan apucă mânerul lesei.

— Te-am prins, spuse el. Începu să tragă de lesă, încercând să se întoarcă, împreună cu câinele care gâfâia şi el, pe strada lui Kathryn.

Dar Trigger, care adulmeca acum în jurul unui trunchi de copac de culoare mai închisă, o porni în altă direcţie. Evan era gata gata să prindă câinele, când simţi o mână apucându-l de umăr.

— Hei, tu cine eşti? îl întrebă o voce.

* *
*

CAPITOLUL 5

Evan se întoarse brusc şi văzu în spatele lui o fată care îl privea cu nişte ochi mari, căprui.

— De ce m-ai apucat aşa de umăr? o întrebă el, în timp ce inima îi bătea încă foarte tare.

— Ca să te sperii, îi răspunse ea simplu.

— Mda, mă rog, spuse el ridicând din umeri. Trigger trase cu putere de lesă, gata gata să-l răstoarne.

Fata râse.

Era drăguţă, îşi zise Evan. Avea părul scurt, şaten şi ondulat, ochi căprui, strălucitori şi un zâmbet jucăuş şi ironic. Purta un tricou galben foarte larg, colanţi scurţi şi lucioşi şi tenişi galbeni.

— Deci, cine eşti tu? întrebă ea din nou.

Nu era deloc timidă fata, îşi spuse Evan.

— Eu sunt eu, spuse el.

— Te-ai mutat la casa Winterhalter?

— Nu, sunt doar în vizită.

Fata se încruntă oarecum dezamăgită.

— Doar două săptămâni, adăugă Evan. Stau la mătuşa mea. De fapt, e mătuşa tatălui meu.

Trigger adulmeca o insectă care se târa pe o frunză cafenie.

— Asta e bicicleta ta? întrebă Evan, arătând către bicicleta roşie, marca BMX, culcată în iarbă, în spatele fetei.

— Da.

— E mişto, spuse el. Şi eu am una la fel.

— Mie îmi place câinele tău, zise ea. Pare prostuţ. Pe bune. Îmi plac câinii proşti.

— Cred că şi mie, râse Evan.

— Cum îl cheamă? Are cumva şi un nume tâmpit? Se apleacă şi încercă să-l mângâie, dar câinele se îndepărtă.

— Îl cheamă Trigger[1], spuse Evan, aşteptând reacţia fetei.

— Da, mi se pare suficient de tâmpit, spuse ea gânditoare. Mai ales pentru un cocker prepelicar.

— Mulţumesc, spuse Evan un pic şovăitor. Trigger se întoarse şi începu să adulmece mâinile fetei, dând din coadă şi cu limba atârnându-i până aproape de pământ.

— Şi eu am un nume tâmpit, spuse fata. Aştepta ca Evan s-o întrebe care era acel nume, care ei i se părea atât de tâmpit.

— Care? spuse el într-un târziu.

— Andreea.

— Nu e un nume tâmpit.

— Eu una îl detest, zise fata. Annndreeea, pronunţă ea lung cu o voce adâncă, elevată. Sună atât de înţepat de parcă aş purta pantaloni de catifea reiată, o bluză albă decentă şi scrobită şi aş trage după mine un pudel de jucărie. Aşa că toţi mă strigă Andy.

— Bună, Andy, spuse Evan, mângâindu-l pe Trigger. Pe mine mă cheamă…

— Nu-mi spune! îl întrerupse ea, punându-i o mână fierbinte pe gură.

Nu-i timidă deloc, îşi zise Evan.

— Lasă-mă să ghicesc, spuse ea. E tot un nume tâmpit, nu?

— Dă, încuviinţă el. Evan. *E* tâmpit, nu-i aşa?

— Da, râse ea. E un nume tâmpit. Evan era bucuros că o făcuse să râdă. Îşi dădu seama că fata îl înveselea. Multe din fetele pe care le cunoştea nu-i apreciau simţul umorului. Îl credeau prost.

— Ce faci acum? îl întrebă ea.

— Îl plimb pe Trigger şi explorez împrejurimile.

— Cam plictisitor. Peste tot numai case. Nu vrei să mergi în oraş? Nu-i departe. Câteva străzi mai încolo.

Evan ezită. Nu-i spusese mătuşii că se va duce în oraş. Şi la urma urmelor ce dacă? îşi spuse el. N-o să-şi facă griji.

Şi, în afară de asta, ce s-ar putea întâmpla?

* *
*

---

[1] *trigger* înseamnă trăgaci.

CAPITOLUL 6

— O.K. spuse Evan. Hai să vedem ce e prin oraş.

— Trebuie să mă duc la un magazin de jucării să caut un cadou pentru vărul meu, spuse Andy, ridicându-şi bicicleta de jos.

— Câţi ani ai? o întrebă Evan.

— Doisprezece.

— Şi eu la fel, spuse băiatul. Pot să merg şi eu puţin cu bicicleta ta?

— Nu, spuse ea, urcându-se pe bicicletă. Dar am să te las să alergi pe lângă ea, adăugă fata râzând.

— Eşti răutăcioasă, zise el sarcastic, începând să alerge pe lângă bicicletă, ca să nu rămână în urmă.

— Şi tu eşti un prost, îi spuse ea pe un ton glumeţ.

— Hei, Annnndreeea, aşteaptă-mă! strigă el, lungind dinadins literele ca să-i facă în ciudă.

După o vreme, casele se terminară şi copiii intrară în oraş, de fapt trei străzi mari, pe care se aflau, de o parte şi de alta, magazine micuţe cu două etaje şi birouri. Evan văzu clădirea mică, din cărămidă a poştei, o frizerie, o băcănie, o bancă, un magazin cu articole de fierărie şi menaj, în vitrina căruia un afiş mare anunţa o apropiată vânzare de seminţe pentru păsări.

— Magazinul de jucării e pe strada următoare, spuse Andy, mergând cu bicicleta pe lângă trotuar. Evan trăgea de lesă, îndemnându-l astfel pe Trigger să ţină pasul cu ei.

— De fapt, sunt două magazine de jucării, Unul vechi şi unul nou. Mie-mi place cel vechi.

— Hai să mergem acolo, spuse Evan, uitându-se în vitrina încărcată a magazinului de pe colţ, unde se vindeau casete video. Să-ţi tot alegi…

Oare mătuşa Kathryn o avea şi ea un video player? se întrebă el. Dar renunţă imediat la această idee. Nu, în niciun caz…

Magazinul de jucării se afla într-o clădire veche acoperită cu şindrilă, care nu fusese zugrăvită de multă vreme. În vitrina plină de praf se afla un anunţ: *Wagner – noutăţi din cele mai felurite.* În vitrină nu erau expuse jucării.

Andy îşi sprijini bicicleta de zidul din faţă al clădirii.

— Ştii, uneori, proprietarul e cam ciudat. Dacă îl prinzi în toane rele, s-ar putea să nu te lase să intri cu câinele.

— Bine, hai să încercăm, spuse Evan, deschizând uşa. Trăgând cu putere de lesă, Trigger o porni înainte.

Se aflau acum într-o încăpere îngustă, întunecată şi cu tavanul jos. Evan se obişnui mai greu decât Andy cu lumina slabă.

Magazinul părea mai mult un depozit. Rafturile înalte lipite de pereţi erau ticsite cu cutii de jucării. În mijlocul încăperii se afla o tejghea lungă, pe lângă care cu greu se putea strecura cineva. Chiar şi Evan care era un băiat slăbuţ îşi făcu cu greu loc pe lângă tejghea.

Un bărbat ţâfnos şi ursuz, cu un smoc de păr alb în mijlocul capului chel şi roşu, stătea pe un taburet înalt în spatele unei case de marcat, demodată, din lemn. Avea o mustaţă albă pleoştită, dar care păru că se zburleşte în momentul în care copiii intrară în magazin.

— Bună ziua, spuse Andy cu timiditate, salutându-l pe domnul Wagner.

Omul mormăi ceva drept răspuns şi continuă să-şi citească ziarul.

Trigger începu să adulmece curios rafturile de jos. După stratul de praf care le acoperea, părea că se aflau acolo de când lumea. Jucăriile erau aruncate de-a valma. Păpuşi, jocuri de construit, jocuri artistice, figurine foarte vechi pe care Evan nici măcar nu putu să le recunoască, o tobă și o grămadă de mingi de fotbal.

Evan şi Andy erau singurii clienţi din magazin.

— Au cumva jocuri Nintendo? o întrebă Evan pe Andy în şoaptă, de teamă să nu rupă tăcerea din jurul lor.

— Nu cred, şopti Andy. Am să-l întreb. Aveţi jocuri Nintendo? întrebă ea cu voce tare. Bărbatul cel ursuz nu răspunse imediat.

— Nu ţinem, mormăi el, scărpinându-se în urechea dreaptă, supărat că fusese întrerupt.

Andy şi Evan se îndreptau acum spre rafturile din fund.

— De ce îţi place magazinul ăsta? şopti Evan, uitându-se la un

pistol cu capse pus într-un toc prăfuit..

— E drăguţ, răspunse Andy. Poţi găsi aici adevărate comori. Nu e ca celelalte magazine de jucării.

— Asta-i sigur, zise Evan sarcastic. Hei, ia uite! Era o cutie cu un cowboy îmbrăcat în negru pe ea. *Hopalong Cassidy,* citi el. Cine e Hopalong Cassidy?

— Un cowboy cu un nume tâmpit, răspunse Andy, luând cutia şi cercetând-o cu atenţie. Uite, e o cutie de metal, nu de plastic. Mă întreb dacă i-ar plăcea vărului meu. Şi lui îi plac numele tâmpite.

— E un cadou foarte ciudat, spuse Evan.

— Şi el e un văr foarte ciudat. Hei, ia uită-te la asta. Era o cutie foarte mare, o cutie magică. *„Uimeşte-ţi prietenii. Poţi face o sută de scamatorii uluitoare, incredibile”,* citi ea.

Evan se îndrepta spre rafturile din spate, unde lumina era parcă şi mai slabă. Trigger mergea înainte, adulmecând furios.

— Hei! Spre surprinderea băiatului, în fundul magazinului se mai afla o cămăruţă. Mai întunecată şi mai plină de praf. Înăuntru se aflau animale împăiate aruncate claie peste grămadă, jocuri în cutii vechi, îngălbenite, mănuşi de baseball vechi şi crăpate.

Cine ar putea cumpăra vechiturile astea? se intrebă el.

Tocmai se pregătea să iasă din camera aceea când ceva îi atrase atenţia. Era o cutie de tablă albastră, de mărimea unei cutii de supă. O luă în mână, uimit de cât de grea era.

Reuşi să citească ce scria pe eticheta decolorată: *Sângele Monstrului.* Sub asta scria cu litere mai mici: *Substanţă Miraculoasă.* Hei, asta e o chestie mişto, se gândi el, învârtind cutia în mână.

Îşi aminti brusc de cei zece dolari pe care i-i dăduse mama lui înainte să plece. Se întoarse şi-l văzu pe proprietarul magazinului stând în pragul uşii, cu ochii lui negri măriţi de supărare.

— Ce *faci* aici în spate? urlă el.

* *
*

CAPITOLUL 7

Trigger lătră tare, speriat şi el de vocea tunătoare a omului.

Evan apucă lesa, trăgându-l pe Trigger spre el.

— Ăăă... cât costă asta? întrebă el arătându-i cutia de tablă cu sânge de monstru.

— Nu e de vânzare, spuse proprietarul, coborând vocea şi încruntându-se într-un mod care nu prevestea nimic bun.

— De ce? Era pe raftul acela, spuse Evan.

— E prea vechi, insistă proprietarul. Poate că nu mai e bun.

— Nu-i nimic. Îl iau oricum. Nu mi-l daţi mai ieftin de vreme ce este atât de vechi?

— Ce-i asta? întrebă Andy, apărând în pragul uşii.

— Nu ştiu, îi răspunse Evan. Da' arată bine. Se cheamă *Sângele Monstrului.*

— Nu este de vânzare, insistă omul.

Andy trecu în fugă pe lângă el şi luă cutia din mâna lui Evan.

— Ooo! Vreau şi eu una, spuse ea, examinând cu atenţie cutia.

— Nu e decât una, spuse Evan.

— Eşti sigur? începu să scotocească prin rafturi.

— Nu e bun, ascultaţi-mă pe mine, insistă proprietarul exasperat.

— Vreau şi eu una, insista şi Andy.

— Îmi pare rău, îi spuse Evan, luându-şi cutia înapoi. Eu am văzut-o primul.

— Pot să o cumpăr de la tine, zise Andy.

— De ce n-o *împărţiţi* pe din două? sugeră proprietarul.

— Deci ne-o vindeţi? îl întrebă Evan nerăbdător.

Omul ridică din umeri şi se scarpină în cap.

— Cât costă? întrebă Evan.

— Sunteţi sigur că nu mai aveţi una? întrebă Andy, scotocind prin rafturi. Sau chiar două? Una pentru mine şi una pentru vărul

meu.

— Doi dolari, îi spuse omul lui Evan. Dar vă spun, nu e bun. E prea vechi.

— Şi ce dacă? răspunse Evan, scoţând din buzunarul cămăşii bancnota de zece dolari.

— Mă rog. La mine să nu veniţi să vă plângeţi. Să nu ziceţi că nu v-am spus, adăugă el morocănos, îndreptându-se spre casa de marcat.

Câteva minute mai târziu, Evan ieşea din magazin la lumina zilei, ţinând cutia de tablă în mână. Trigger gâfâia emoţionat, dând din ciotul de coadă, bucuros că ieşise din magazinul acela întunecat şi plin de praf. Andy îi urma foarte nefericită.

— Îţi dau cinci dolari pe ea, îi zise ea. Şi întinse mâna după cutia cu *Sânge de Monstru.*

— Nu, nu, nu! spuse Evan râzând. Tu chiar pretinzi să fie numai cum vrei tu, nu-i aşa?

— Sunt singură la părinţi, pricepi? Şi sunt răsfăţată.

— Şi eu la fel, replică Evan.

— Am o idee, spuse Andy. Hai s-o împărţim, vrei?

— S-o împărţim? se miră Evan, clătinând din cap. Da bineînţeles. O s-o împărţim aşa cum am împărţit şi bicicleta.

— Vrei să te întorci acasă cu bicicleta? Poftim, ia-o.

— Ba nu, spuse el cu convingere. Acum de altfel nici n-am chef să merg cu bicicleta asta a ta. Şi în afară de asta e o bicicletă de fată.

— Nu e, insistă ea. Cum e o bicicletă de fată?

Evan nu-i răspunse. Trăgând de lesa lui Trigger, o porni înapoi spre casă. Poate că mătuşa Kathryn îl aştepta.

— Cum e o bicicletă de fată? Repetă Andy, mergând şi ea pe jos, şi ţinând bicicleta de ghidon.

— Ştii ceva, spuse Evan. Hai să mergem acasă la mătuşa mea şi să deschidem cutia. O să te las să te mânjeşti niţel cu ce o fi înăuntru.

— Oh, grozav, spuse Andy pe un ton sarcastic. Eşti un tip nemaipomenit, să ştii.

— Ştiu, spuse el rânjind.

Când Evan şi Andy ajunseră acasă, Kathryn stătea în fotoliul cel mare din camera de zi. Cu cine o vorbi oare? se întrebă Evan, auzindu-i vocea. Părea că se ceartă cu cineva.

Conducând-o pe Andy în cameră, Evan văzu că vorbea cu Sarabeth, pisica neagră. Când băiatul intră în camera de zi pisica se întoarse şi ieşi semeaţă din cameră.

Kathryn îi privi surprinsă pe Evan şi pe Andy.

— Ea e Andy. Spuse Evan, arătând către noua lui prietenă.

— Ce ai acolo? întrebă Kathryn, nebăgând-o în seamă pe Andy şi întinzând o mână mare ca să ia cutia albastră cu *Sângele Monstrului.*

Evan i-o dădu fără prea multă tragere de inimă. Încruntându-se, ea o învârti în mână, apoi citi eticheta mişcându-şi buzele în timp ce citea. Ţinu cutia mult în mână, cercetând-o cu atenţie, după care i-o dădu înapoi lui Evan, în timp ce copiii se îndreptau spre camera băiatului, o auziră pe Kathryn spunând ceva în şoaptă. De înţeles n-au prea înţeles bine ce spusese. Parcă ceva de genul „Fiţi atenţi” sau „Aveţi grijă”. Dar nu erau siguri.

Evan se întoarse şi o văzu pe Sarabeth uitându-se la el din pragul uşii. Ochii ei galbeni străluceau în lumina slabă.

— Mătuşa mea e complet surdă, îi explică Evan lui Andy în timp ce urcau scările.

— Asta înseamnă că poţi asculta muzică oricât de tare, chiar şi stereo.

— Nu cred că mătuşa Kathryn are casetofon şi boxe.

— Păcat, spuse Andy, plimbându-se prin camera lui Evan, trăgând perdelele şi uitându-se la Trigger care stătea legat în ţarcul lui. E chiar mătuşa tatălui tău? Nu prea pare bătrână, spuse Andy.

— Din cauza părului negru, răspunse Evan, punând cutia albastră pe biroul ce se afla în mijlocul camerei. O face să pară mai tânără.

— Hei, ai văzut ce de cărţi vechi de magie? exclamă Andy. Mă întreb de ce le ţine, la ce-i servesc.

Scoase din raft o carte veche, mare şi grea şi suflă praful care o acoperea.

— Poate că mătuşa ta are de gând să vină aici sus şi să-ţi facă farmece în timp ce dormi. Dacă te transformă într-o salamandră?!

— Poate, răspunse Evan rânjind. Da', de fapt, ce e aia o salamandră?

— Un fel de şopârlă, cred. Andy începu să frunzărească

paginile îngălbenite ale cărţii. Şi tu care spuneai că n-ai ce face aici. Ai putea citi toate cărţile astea grozave.

— Fior şi groază, spuse Evan sarcastic. Punând cartea la loc în raft, Andy se apropie de birou privind ţintă la cutia albastră.

— Deschide-o. E atât de veche. Poate că totul e scârbos şi putrezit.

— Şi eu cred la fel. Evan se uită atent la cutie. Niciun fel de instrucţiuni.

— Hei, scoate-i capacul, spuse Andy nerăbdătoare.

Evan trase de capac. Dar acesta nu se clinti.

— Poate ar fi mai bine să încerci cu un deschizător pentru conserve, bombăni Evan. Uită-te şi tu. Nu tu instrucţiuni, nu tu ingrediente. Nimic.

— Bineînţeles că nu. Doar e *Sânge de Monstru!* exclamă Andy, imitându-l pe Contele Dracula. Îl apucă de gât ca şi cum ar fi vrut să-l sugrume.

Evan râse.

— Opreşte-te! Nu aşa mă ajuţi.

Trânti cu putere cutia pe birou, iar capacul sări cât colo.

— Hei, ia uită-te aici! strigă el.

Se uitară amândoi în interiorul cutiei.

* *
*

CAPITOLUL 8

Substanţa din interiorul cutiei era de un verde strălucitor. Semăna cu un gel.

— Pune mâna pe ea, spuse Andy.

Dar fata fu mai iute. Băgă un deget în cutie.

— E rece, zise ea. Pune şi tu degetul să vezi ce rece e.

Evan se convinse că fata avea dreptate. Era rece, mai groasă şi mai grea decât un gel.

Când îşi scoase degetul din cutie, acesta făcu un zgomot tare, ca de supt.

— Ce scârbos! spuse Andy.

Evan ridică din umeri.

— Am văzut şi lucruri mai oribile.

— Pun pariu că străluceşte în întuneric, zise Andy, repezindu-se la întrerupătorul de lângă uşă.

— Parcă e fosfor care străluceşte în întuneric. Fata stinse lumina, dar soarele nu apusese încă, aşa încât în cameră era încă lumină.

— Du cutia în dulap, sugeră ea emoţionată.

Evan duse cutia în dulap. Andy după el.

— Aoleu! Miroase a naftalină, nu pot să respir.

Substanţa cea verde strălucea într-adevăr în întuneric. Din cutie pornea o rază circulară de lumină verde.

— Mamăăăăl Ce mişto! spuse Andy, ţinându-şi mâna la nas din cauza mirosului înţepător de naftalină.

— Am mai avut o substanţă ca asta, spuse Evan, foarte dezamăgit. Se numea *Substanţă Extraterestră* sau *Yucky Glop,* ceva de genul ăsta.

— Păi, dacă n-o vrei tu, o iau eu, spuse Andy.

— N-am zis că n-o vreau, zise Evan repede.

— Hai să ieşim de-aici, din dulap, îl rugă Andy.

Evan deschise uşa şi se năpusti afară din dulap, trântind uşa în urma lor. Timp de câteva secunde, amândoi inhalară aer proaspăt.

— Uf! Detest mirosul de naftalină, spuse Evan. Andy luase din cutie o mână plină de *Sânge* şi acum o storcea în palmă.

— Parcă scoasă din cutie e şi mai rece, spuse ea. Ia uite, dacă o striveşti ca pe plastilină pocneşte.

— Mda, vezi poate că şi ţopăie, zise Evan indiferent. Ia încearcă s-o izbeşti de podea. Toate chestiile asta sar în sus ca o minge.

Andy învârti bine substanţa, ca pe plastilină, până făcu un cocoloş ceva mai mare, un fel de mingiucă, pe care o trânti pe podea. Mingea sări ajungând din nou în mâna ei. O trânti ceva mai tare. De data asta, se lovi de perete şi zbură afară pe uşă.

— Sare foarte bine, spuse Andy, ducându-se să ia mingea de pe coridor. Hai să vedem dacă se întinde. Andy o apucă cu amândouă mâinile şi trase, întinzându-o ca pe elastic. Mda, se şi întinde.

— Mare scofală, spuse Evan. Substanţa pe care am avut-o eu sărea şi se întindea la fel de bine, dacă nu mai bine. Credeam că asta e ceva mai deosebită.

— Rămâne rece chiar dacă o ţii în mână, constată Andy.

Evan se uită la perete şi văzu, acolo unde substanţa atinsese peretele, o pată întunecată, rotundă.

— Hei, ia uită-te acolo! Substanţa asta pătează.

— Hai să mergem afară să ne jucăm cu ea aruncând-o de colo-colo. Să nu mai murdărim lucrurile din casă, spuse Andy. O.K. Ne ducem în curtea din spate. Şi în felul ăsta, Trigger n-o să se mai simtă singur.

Andy puse în cutie mingea verde. Jos, în curte, fură întâmpinaţi de Trigger care se bucura de parcă nu se mai văzuseră de cel puţin douăzeci de ani.

Într-un târziu câinele se potoli şi se aşeză sub un pom, la umbră, adulmecând cu zgomot.

— Hai fii cuminte, îi spuse Evan cu blândeţe. Ia-o încet, bătrâne.

Andy scoase puţină substanţă verde din cutie. La fel făcu şi Evan. Învârtind-o cu ambele mâini, făcură două mingi cu care începură să se joace.

— Ce ciudat că nu se deformează, rămân aşa cum sunt oricât ne-am juca cu ele, spuse Andy, aruncând în sus o minge verde. Evan şi-o prinse pe a lui cu o mână.

— Toate substanţele asta sunt la fel, spuse el. Nu-i niciuna mai deosebită.

— Eu una cred că asta e nemaipomenită, spuse Andy defensiv.

La un moment dat, Evan aruncă mingea foarte sus. Lovindu-se în cădere de mâinile întinse ale fetei, mingea ricoşă, sări de două sau trei ori, aterizând chiar în faţa lui Trigger.

Speriat, câinele se ridică şi începu s-o adulmece.

— Nu, Trigger! strigă Evan. Nu, băiete, las-o, las-o Trigger!

Neascultător ca de obicei, Trigger se apleacă şi începu să lingă mingea verde, strălucitoare.

— Nu, băiete! Dă-i drumul! Las-o jos! Jos! strigă Evan speriat. Andy începu şi ea să strige. Dar degeaba.

Trigger apucă mingea cu colţii şi începu să o mestece.

— Nu, Trigger, ţipă Evan. N-o înghiţi. N-o înghiţi!

Dar Trigger o înghiţi.

— Oh, nu! ţipă Andy, strângând pumnii. Acum nu ne-a mai rămas destulă ca s-o împărţim.

Dar nu asta îl îngrijora pe Evan. Se apleacă şi desfăcu fălcile câinelui. Mingioara verde nu mai era acolo. Fusese înghiţită.

— Câine prost ce eşti, spuse Evan încet.

Clătină din cap ca şi cum ar fi vrut să alunge gândurile negre care îl năpădeau.

Dacă o să se îmbolnăvească Trigger? se întrebă el.

Dacă asta e cumva otravă?

* *
*

CAPITOLUL 9

— Nu mâncăm plăcintă azi? o întrebă Evan pe mătuşa lui, scriind întrebarea pe o foaie de hârtie, îngălbenită, pe care o găsise în biroul din camera lui.

Kathryn citi întrebarea. Avea faţa albă ca varul.

— Plăcintă? Care plăcintă?

Evan rămase cu gura căscată, dar se hotărî să nu-i mai amintească de promisiunea făcută.

— Du-te şi joacă-te cu prietenii tăi, îi spuse Kathryn, pe un ton aspru, mângâind capul lui Sarabeth care tocmai trecea prin faţa ei.

— De ce să stai în casă cu o vrăjitoare bătrână?

Trecuseră trei zile. Evan încercase să fie prietenos cu mătuşa lui. Dar cu cât încerca, cu atât devenea ea mai rece, mai distantă.

E rea. Chiar că e rea, îşi spuse el în timp ce lua ultima înghiţitură de fulgi de grâu. Era singura cereală pe care o avea Kathryn. Evan îi înghiţea cu noduri în fiecare dimineaţă. Chiar şi înmuiaţi în lapte, fulgii ăştia erau foarte uscaţi, iar Kathryn nu-l lăsa nici măcar să-i mănânce cu zahăr.

— Se pare că o să plouă, spuse Kathryn, sorbind din ceaiul tare pe care şi-l fierbea în fiecare dimineaţă. În timp ce bea, dinţii i se atingeau, făcând un zgomot ciudat.

Evan privi pe fereastră. Soarele strălucea vesel. Ce oare o făcea să creadă că va ploua?

Se uită la ea, aşa cum stătea în faţa lui la măsuţa din bucătărie. Pentru prima oară, de când se afla aici, văzu pandantivul pe care îl purta la gât. Era de culoare crem şi avea forma unui os.

E un os, îşi spuse Evan.

Îl privi atent pentru a-şi da seama dacă era un os adevărat,

poate al unui animal, sau poate că era un os sculptat în fildeş.

Văzând că băiatul se uita ţintă la pandantiv, Kathryn îl apucă cu mâna ei mare şi, îl vârî în bluză.

— Du-te să te întâlneşti cu prietena ta. E o fată drăguţă, spuse Kathryn. Sorbi din ceai şi-şi lovi din nou dinţii în timp ce înghiţea.

Da, e mai bine să ies de aici, îşi spuse băiatul. Se ridică de la masă şi puse castronaşul din care mâncase în chiuvetă.

Şi aşa nu mai suport fulgii ăştia, îşi spuse el necăjit. Iar ea mă urăşte. Într-adevăr mă urăşte.

Urcă grăbit scările ca să ajungă mai repede în camera lui. În timp ce se pieptăna, se gândea la telefonul pe care îl primise de la mama lui cu o seară înainte.

Sunase chiar după cină şi, din tonul ei, băiatul dedusese imediat că lucrurile nu mergeau prea bine la Atlanta.

— Ce se-ntâmplă, mama? o întrebase el, fericit că-i aude vocea, deşi ştia foarte bine că-i despărţeau aproape o mie de mile.

— Merge, dar încet, din păcate, spusese ea pe un ton şovăitor.

— Ce vrei să spui? Ce face tata? Aţi găsit o casă?

— Ei, ia-o mai încet. Doamna Ross părea foarte obosită. Suntem bine amândoi, dar va dura mai mult decât ne aşteptam. E greu să găseşti o casă. N-am găsit încă ceva care să ne placă.

— Asta înseamnă că… începu Evan.

— Am găsit o casă într-adevăr tare drăguţă. Şi mare, îl întrerupse mama lui. Dar şcoala la care urmează să mergi nu e foarte bună.

— Oh! Perfect. Nu va mai trebui să mă duc la şcoală, glumi Evan.

Îl auzise pe tatăl lui spunând ceva. Era şi el acolo în cameră.

— Când veniţi să mă luaţi? întrebase Evan nerăbdător.

Mama lui ezitase, nu-i răspunsese imediat.

— Păi… asta-i problema, spusese ea într-un târziu. S-ar putea să mai stăm câteva zile aici peste cât ne-am propus iniţial. Pe acolo ce mai e? Tu eşti bine?

Auzind vestea cea proastă că va trebui să stea aici cu Kathryn chiar mai mult de două săptămâni, lui Evan îi venise să urle şi să se dea cu capul de pereţi. Dar nu voia să-şi supere mama. Îi spusese că era bine şi că-şi făcuse o prietenă.

Vorbi apoi cu tatăl lui, care încerca să-l încurajeze.

Deci mai am de stat, îşi spusese el amărât. Auzind vocile părinţilor lui, i se făcuse şi mai dor de casă.

Acum era dimineaţă. Cu părinţii vorbise cu o seară înainte. Se uită în oglindă, apoi coborî în fugă scările.

Ajuns jos, străbătu repede bucătăria, unde Kathryn părea că se certa cu Sarabeth, deschise uşa şi o porni în fugă spre ţarcul lui Trigger.

— Hei, Trigger!

Dar câinele dormea în mijlocul ţarcului său, sforăind uşor.

— Nu vrei să mergem acasă la Andy? îl întrebă Evan.

Trigger se mişcă, dar nu deschise ochii.

— O.K. Ne vedem mai târziu, spuse Evan. Verifică dacă în castronaşul lui Trigger era destulă apă, apoi plecă.

Se afla tocmai la jumătatea străzii, mergând încet şi gândindu-se la părinţii lui care erau acum atât de departe de el, când o voce de băiat îi strigă:

— Hei, tu de colo!

Doi băieţi se iviră ca din pământ pe trotuar, chiar în faţa lui, blocându-i drumul.

Speriat, Evan se uită de la unul ia celălalt. Erau gemeni. Gemeni identici. Erau mari, vânjoşi și înalţi, aveau părul foarte blond şi tuns scurt şi feţele roşii şi rotunde. Purtau amândoi tricouri negre pe care erau scrise numele unor grupuri heavy-metal, pantaloni scurţi foarte largi şi pantofi de sport înalţi, ca nişte ghete, fără şireturi, fără şosete. Aveau în jur de paisprezece sau cincisprezece ani.

— Cine eşti tu? îl întrebă unul din ei ameninţător, închizând pe jumătate ochii de culoare cenuşie, încercând să facă pe durul. Gemenii se apropiau de Evan, obligându-l astfel să facă un pas mare înapoi.

Ăştia sunt de două ori cât mine, îşi spuse Evan, simţind cum îl cuprinde frica.

Fac doar pe grozavii ca să mă sperie sau chiar o să dau de bucluc cu ăştia?

— Eu… eu stau la mătuşa mea, se bâlbâi el, vârându-şi mâinile în buzunare şi făcând încă un pas înapoi.

Gemenii se uitară unul la celălalt rânjind.

— Nu poţi să mergi pe strada asta, spuse unul din ei, apropiindu-se ameninţător de Evan.

— Mda, de vreme ce nu locuieşti aici. Nu eşti rezident.

— Foloseşti cuvinte mari, ripostă Evan, apoi regretă ceea ce spusese.

De ce oare nu pot niciodată să-mi ţin gura? se întrebă el.

Se uită disperat în jur, doar-doar o apărea cineva care să-l poată ajuta în caz că gemenii ar deveni violenţi.

Dar nu era nimeni pe stradă. Uşile erau toate închise, iar grădinile şi curţile goale. Undeva, departe, văzu un poştaş, dar la o distanţă prea mare ca să-l poată auzi, chiar dacă ar fi ţipat.

Nimeni prin apropiere. Nimeni care să-l poată ajuta.

Iar în vremea asta, gemenii, cu feţele rigide şi cu ochii ameninţători, începură să înainteze spre el.

*   *
*

CAPITOLUL 10

— Şi mă rog, unde te duci, hai? îl întrebă unul din ei, cu pumnii strânşi ameninţător. Se apropie din ce în ce mai mult de Evan, care făcu din nou câţiva paşi înapoi.

— La un prieten, răspunse Evan şovăitor. Poate că gemenii nici nu vorbeau serios, poate că voiau doar să-l sperie.

— N-ai voie, răspunse repede unul din ei.

Chicotiră amândoi, apropiindu-se şi mai mult de Evan.

— Nu eşti un rezident, repetă celălalt. Închise pe jumătate ochii, încercând să pară un dur.

— Hei, ia mai lăsaţi-mă în pace, spuse Evan. Încercă să-i ocolească şi să-şi continue drumul. Dar gemenii fură mai iuţi şi nu-l lăsară să treacă.

— Poate dacă plăteşti „vama”, spuse unul din ei.

— Da, se amestecă şi celălalt în discuţie. Ai putea plăti „vama”. Ba nu, mai bine un impozit pe non-rezidenţă, ca să obţii, temporar, dreptul de a trece pe strada asta.

— N-am niciun ban, spuse Evan din ce în ce mai speriat.

Deodată îşi aminti că avea opt dolari în buzunar. Or să-i fure banii? Or să-l bată mai întâi şi *apoi* or să-i ia banii?

— Trebuie să plăteşti impozitul, spuse unul din ei. La să vedem ce avem aici.

Se apropie repede de el, vrând să-l înşface. Evan se dădu înapoi. Îşi simţi picioarele grele, ca de plumb.

Deodată auzi o voce cunoscută.

— Ce se petrece acolo?

Evan o văzu pe Andy care venea spre ei călare pe bicicletă.

— Bună, Evan! spuse ea.

Gemenii se întoarseră şi ei să o salute.

— Bună Andy, spuse unul din ei pe un ton zeflemitor.

— Care-i treaba, Andy? o întrebă celălalt, pe acelaşi ton.

Andy frână şi coborî de pe bicicletă. Purta pantaloni scurţi de culoare roz şi un maiou galben. Avea faţa roşie şi transpirată pentru că pedalase foarte repede.

— Voi doi, spuse ea strâmbându-se. Rick şi Tony. Se întoarse către Evan. S-au luat cumva de tine?

— Ăăă… începu Evan şovăitor.

— Tocmai îi uram bun venit, spuse Rick, rânjind către fratele său.

Tony începu să spună şi el ceva, dar Andy îl întrerupse.

— Gata, lăsaţi-l în pace!

— Eşti mama lui? întrebă Tony chicotind. Se întoarse către Evan şi începu să gângurească la fel ca un bebeluş.

— Bine, o să-l lăsăm în pace, spuse Rick, apropiindu-se de Andy. O să împrumutăm bicicleta ta şi o să-l lăsăm în pace.

— Nici gând, spuse Andy cu înverşunare. Dar înainte ca Andy să poată face vreo mişcare, Rick apucă ghidonul bicicletei.

— Dă-i drumul! strigă Andy, încercând să smulgă ghidonul din mâna lui Rick.

Dar Rick îl ţinea bine. Tony o îmbrânci pe Andy care, pierzându-şi echilibrul, căzu, iar bicicleta se răsturnă peste ea.

— Auuu!

Andy ţipă de durere pentru că se lovise cu capul de trotuar. Zăcea pe trotuar dând din mâini, cu bicicleta răsturnată peste ea.

Înainte ca fata să se poată ridica în picioare, Tony se aplecă şi înşfacă bicicleta. Se urcă pe ea şi începu să pedaleze grăbit.

— Aşteaptă-mă! strigă fratele lui, râzând în timp ce alerga pe lângă bicicletă.

În câteva secunde, gemenii dispărură după colţ cu bicicleta lui Andy.

— Andy, ai păţit ceva? strigă Evan, alergând spre locul unde căzuse fata. Te-ai lovit rău?

O luă de mână ajutând-o să se ridice de jos. Era ameţită şi se freca la ceafă.

— Nu pot să-i sufăr pe golanii ăştia, spuse ea, scuturându-se de praf. Au! Ce tare mă doare!

— Cine sunt ăştia? întrebă Evan.

— Gemenii Beymer, răspunse ea dezgustată. Nişte derbedei scandalagii, adăugă ea cu asprime. Se uită la rana de la picior. Din fericire, nu se tăiase. Era doar o zgârietură. Se cred grozavi,

dar de fapt nu sunt decât nişte derbedei.

— Şi bicicleta ta? N-ar trebui să chemăm poliţia sau…?

— Nu e nevoie, spuse ea destul de calmă. Au mai făcut ei asta, nu-i prima oară. Or să o lase undeva când se satură de ea.

— Dar, n-ar trebui să… începu Evan.

— Ăştia au înnebunit de tot, îl întrerupse Andy. Nu mai pot fi ţinuţi în frâu. Locuiesc cu bunica lor, dar ea nu prea stă pe acasă şi în afară de asta, nu-i poate stăpâni. Ţi-au vorbit urât? Te-au ameninţat?

— Hm! Mi-era frică să nu-i pocnesc prea tare, glumi Evan.

Dar Andy nu râse.

— Eu tare aş avea chef să-i cam pocnesc, spuse ea supărată. Doar o dată. Să le plătesc pentru tot ce mi-au făcut mie; şi nu numai mie. Se leagă de toţi copiii din împrejurimi. Cred că pot face absolut tot ce le trece prin cap pentru că sunt mari şi pentru că sunt doi.

— Te-ai julit cam rău, spuse Evan, arătând către genunchiul fetei.

— Mă duc acasă să mă spăl, spuse ea necăjită. Ne vedem mai târziu, bine? După-amiază trebuie să mă duc undeva, dar poate aranjăm ceva pentru mâine.

Andy o porni spre casă abătută şi şchiopătând.

Evan se întoarse şi el acasă la mătuşa lui, mergând încet şi gândindu-se la fraţii Beymer. Visa cu ochii deschişi că se bate cu ei, că-i face zob, sub privirile lui Andy care îl îmbărbăta fericită.

Când Evan intră în cameră, Kathryn tocmai ştergea praful. Nu-l auzi. Băiatul urcă repede în camera lui.

Şi acum ce să fac? se întrebă el, străbătând camera în lung şi-n lat. Deodată, privirile îi fură atrase de cutia albastră. Se îndreptă spre raft şi o privi cu atenţie.

Ridică încet capacul. Cutia era aproape plină.

Cred că Trigger n-a mâncat chiar atât de mult, se gândi el, ceva mai liniştit.

Trigger!

Uitase complet de el. I-o fi foame, bietul de el.

Punând cutia la loc, Evan se năpusti în jos pe scări, sprijinindu-se de balustradă şi coborând câte două trepte deodată. Apoi alergând cât îl ţineau puterile, zbură practic până la ţarcul câinelui, din fundul curţii.

— Trigger! Hei, Trigger! strigă el.

Evan observă că ceva nu era în regulă.

Ochii lui Trigger se umflaseră. Avea botul deschis, limba i se bălăbănea repede dintr-o parte în alta, în timp ce o salivă albă i se prelingea pe bărbie.

— Trigger!

Câinele icnea răguşit, făcând eforturi disperate să respire.

Evan realiză că bietul animal se sufoca.

Când băiatul ajunse lângă ţarc, Trigger dădu ochii peste cap şi se prăbuşi în timp ce pieptul i se ridica spasmodic, sacadat. Câinele începu să icnească din ce în ce mai tare şi mai chinuit, până când sunetele pe care le scotea se transformară într-un horcăit oribil.

* *
*

CAPITOLUL 11

— Trigger, nu!

Evan începu să tragă, disperat, de zgarda câinelui. Văzu că acesta devenise mult prea strânsă.

Câinele gâfâia, în timp ce o salivă groasă şi albă i se scurgea din botul deschis.

— Hai, băiete, ţine-te bine! Nu te lăsa! ţipa Evan.

Câinele dădea ochii peste cap. Nu părea să-l vadă sau să-l audă pe Evan.

— Nu te lăsa, băiete! Ţinte-te bine, te rog! Băiatul nu putea desface zgarda, care era îngropată adânc în blana câinelui.

Îi tremurau mâinile în vreme ce se chinuia din răsputeri să-i scoată zgarda, trăgându-i-o peste cap.

Desfă-te, desfă-te, desfă-te, o imploră el. Da!

Trigger scheună de durere când Evan reuşi în sfârşit să-i scoată zgarda.

— Gata, Trigger, am scos-o. Cum te simţi, băiete?

Încă gâfâind, câinele se ridică imediat în picioare. Linse recunoscător faţa lui Evan, umplându-i obrajii de salivă şi scheunând de parcă ar fi înţeles că băiatul tocmai îi salvase viaţa.

— Stai locului, băiete! Potoleşte-te odată! repeta Evan, dar câinele continua să-l lingă recunoscător.

Evan îl îmbrăţişă. Trigger scăpase ca prin urechile acului. Dacă el n-ar fi venit la timp...

Dar mai bine să nu se gândească la asta.

Când Trigger se potoli în sfârşit, Evan îi cercetă atent zgarda.

— Oare de ce s-a strâns zgarda asta, băiete, poţi să-mi spui? S-a micşorat?

Câinele se apropiase de gard şi bea apă din castronaşul lui. Era mort de sete.

Ce ciudat, îşi spuse Evan. Zgarda n-avea cum să se micşoreze. Doar e de piele.

Atunci de ce îl strângea pe Trigger?

Evan se uită atent la Trigger, care sorbea lacom apa din castronaş, gâfâind de plăcere.

Dumnezeule, Trigger e *mai mare,* îşi spuse Evan uluit.

Categoric e mai mare, a crescut.

Da, dar Trigger avea doisprezece ani, optzeci şi patru de viaţă omenească. Era deci mai bătrân decât mătuşa Kathryn.

Trigger era prea bătrân ca să mai crească.

Probabil că mi se pare, îşi zise Evan, aruncând zgarda, furios pe el însuşi. Probabil că locul ăsta mă face să am halucinaţii.

Kathryn îl chemă pe Evan la masă. Băiatul îşi luă rămas-bun de la Trigger, care continua să bea apă, şi fugi în casă.

*

A doua zi de dimineaţă, cerul era acoperit şi era rece ca toamna. Evan se duse la Andy. O găsi ghemuită sub un arţar în curtea vecină.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă el.

— Lasă întrebările! Mai bine vino şi ajută-mă! răspunse fata fără să ridice privirile.

— Aoleul strigă el, când văzu că Andy se chinuia să elibereze o pisică care fusese legată de trunchiul copacului.

Biata pisică ţipa îngrozitor, lovind-o pe Andy cu laba. Fata se ferea de ghearele ei, continuând să tragă de nodurile mari ale sforii.

— Şi asta tot gemenii Beymer au făcut-o, sunt sigură, spuse ea cu voce tare, ca să acopere mieunatul strident al pisicii. Probabil că amărâta asta de pisică a stat legată de pom toată noaptea.

Speriată, pisica ţipă, scoţând nişte sunete aproape omeneşti.

— Stai cuminte pisicuţo, spuse Evan, în timp ce pisica, îngrozită, vru din nou s-o zgârie pe Andy. Pot să te ajut cu ceva?

— Nu, aproape că am reuşit, spuse ea, desfăcând şi ultimul nod. Tare mi-ar plăcea să-i leg pe Rick şi pe Tony de pomul ăsta.

— Biata pisică, ce speriată e! spuse Evan liniştit.

— Gata, am terminat, spuse Andy victorioasă.

Pisica mai mieună o dată, după care ţâşni ca din puşcă, fugind cât o ţineau puterile şi se ascunse sub un gard viu înalt, fără să se mai uite înapoi.

— Cam nepoliticoasă, bombăni Evan.

Andy se ridică în picioare şi oftă. Purta blugi prespălaţi şi un tricou larg, de culoare verde, care-i ajungea până aproape de genunchi. Se uita necăjită la gaura pe care pisica, vrând s-o zgârie cu ghearele, i-o făcuse în partea de jos a tricoului.

— Nu-mi vine să cred de ce-au fost în stare ăştia doi, spuse ea, clătinând din cap.

— Poate că ar fi bine să chemăm poliţia sau asociaţia pentru Protecţia Animalelor, nu? sugeră Even.

— La ce bun? Crezi că or să recunoască? spuse Andy posomorită. Apoi adăugă: Iar pisica nu e un martor foarte bun.

Râseră amândoi.

O porniră spre casa mătuşii Kathryn. Tot drumul nu vorbiră decât despre ce ar trebui să facă pentru a-i învăţa minte pe gemenii Beymer. Dar niciunul, din ei nu reuşi să găsească modalitatea cea mai potrivită.

O găsiră pe Kathryn în sufragerie, concentrată asupra unui joc de copii, ceva de genul unui mozaic.

Se uită la ei când intrară, privindu-i cam strâmb.

— Vă place mozaicul? Eu ţin foarte mult să-mi menţin mintea activă. De-asta mă şi joc cu jocuri din astea. La vârsta mea, mintea mai slăbeşte, devine mai înceată. O sută doisprezece, nu? spuse ea veselă, râzând de propria-i glumă. O sută doisprezece era vârsta ei sau numărul pe care-i ghicise.

Evan şi Andy se străduiră să-i zâmbească cât mai fermecător cu putinţă, iar Kathryn se întoarse la jocul ei, fără să mai aştepte răspunsul lor.

— Asta o să mă înnebunească de tot, strigă Evan.

— Evan, o să te audă, spuse Andy astupându-şi gura cu mâna.

— Da’ ţi-am spus că e surdă. Nu mă aude. Nu *vrea* să audă pe nimeni. Urăşte pe toată lumea.

— Mie îmi place, zău. De ce poartă osul ăla la gât?

— Poate crede că e şic, izbucni Evan.

— Hai să mergem sus, spuse Andy împingându-l spre scară. Mi se pare nu ştiu cum să vorbim despre mătuşa ta chiar în faţa ei.

— Eşti o bătrână tâmpită şi nebună, îi strigă Evan mătuşii Kathryn, zâmbind satisfăcut.

Kathryn ridică ochii şi-l privi cu asprime de parcă ar fi auzit ce-a spus.

— Te-a auzit! strigă Andy îngrozită.

— Nu fi proastă, spuse Evan, urcând scările și împiedicându-se de Sarabeth.

Ajunşi în camera lui Evan, Andy se plimba nervoasă de colo-colo.

— Şi acum ce facem?

— Păi… să citim câteva din cărţile asta grozave, răspunse Evan sarcastic. Poate aflăm şi noi cum se face o vrajă şi-i transformăm pe gemenii Beymer în salamandre. Ce zici?

— Lasă naibii salamandrele, răspunse Andy sec. Auzi, unde e *Sângele Monstrului?* Înainte ca Evan să apuce să-i răspundă, Andy îl şi zărise pe unul din rafturi. Alergară într-acolo, iar Andy, care ajunse prima, înhăţă repede cutia.

— Ia uite, Evan, spuse ea, cu ochii măriţi de uimire. Oare ce se întâmplă?

Priviră amândoi înmărmuriţi.

Substanţa verde din cutie împinsese capacul şi acum se scurgea afară din ea.

* *
*

CAPITOLUL 12

— Cum? S-a spart capacul sau ce s-a întâmplat?

Îi luă cutia din mână şi o cercetă cu atenţie. Era clar, capacul plesnise, iar substanţa vâscoasă se scurgea afară.

Evan luă puţină substanţă în mână.

— Ce ciudat, exclamă el. Se dilată, adăugă el, strângând-o tare în mână. Pur şi simplu creşte, vezi?

— Da, aşa e! exclamă Andy. În momentul în care iese din cutie, creşte.

— Şi încă ceva, nu mai e rece, spuse Evan. O făcu cocoloş şi i-o aruncă lui Andy.

— E chiar caldă, zise fata. Ce ciudat!

Încercă să i-o arunce înapoi, dar i se lipi de palmă.

— Se lipeşte, constată ea. Parcă înainte nu le lipea. Eşti sigur că e aceeaşi substanţă?

— Bineînţeles.

— Dar înainte nu se lipea, nu ştii? insistă fata.

Evan mai luă o bucată mare de substanţă din cutie. Era caldă.

— Cred că s-a schimbat doar pentru că a fost deschisă cutia.

Evan luă puţină substanţă pe care o răsuci, dându-i forma unei bile. Apoi o aruncă pe podea.

— Ia uite, s-a lipit de podea. N-a mai sărit.

— Ciudat! repetă Andy.

— Poate c-ar trebui s-o arunc la gunoi, spuse Evan, ridicând bila lipicioasă de pe podea. Mai are vreun haz dacă nu sare?

— A, nu, în niciun caz, spuse Andy. Trebuie să vedem ce se mai întâmplă. Poţi să ştii?

Un mieunat slab îi făcu să privească spre uşă.

Evan fu surprins să o vadă pe Sarabeth stând acolo, în pragul uşii, cu capul ridicat şi privindu-l fix cu ochii ei galbeni.

Sau poate că se uita la cutia de tablă din mâna lui?

— Pisica asta pare foarte inteligentă, spuse Andy.

— Aş, e proastă ca orice pisică, bombăni Evan. Uite, vrea şi ea să se joace cu bila noastră.

— Îmi pare rău, pisicuţo, spuse Andy, bila asta nu sare.

Ca şi cum ar fi înţeles, Sarabeth mieună necăjită, se întoarse şi ieşi din cameră.

— Unde o să ţin eu substanţa asta? întrebă Evan. E prea mare pentru cutia asta în care a fost iniţial.

— Ia uită-te la asta. E bună? întrebă Andy. Găsise pe unul din rafturi o cutie de tablă, goală, în care fusese cafea.

— Da, e bună. Evan aruncă substanţa în cutia de cafea.

Andy luă puţină şi o turti. Arăta ca o clătită.

— Ia uite, nici nu mai străluceşte ca înainte, spuse ea. Şi e caldă. Aproape fierbinte.

— E vie! ţipă Evan, vrând s-o sperie pe Andy. Fugi! Salvează-te! E vie!

Andy râse şi începu să fugă după Evan, ameninţându-l cu clătita verde. Vino şi ia *Sângele monstrului.* Hai, vino şi ia-l!

Evan reuşi să-i smulgă clătita din mână. O modelă ca pe plastilină, dându-i din nou formă sferică. Apoi o aruncă în cutia de cafea.

Se uitară amândoi în cutie. Substanţa verde umpluse cutia până la jumătate.

— Ia gust-o, îi spuse Andy, vârându-i cutia sub nas. Te desfid să o guşti.

— Cum? Nu, în niciun caz. Eu te contra-desfid, spuse Evan, împingând cutia înapoi spre ea.

— Cei care contra-desfid trebuie să fie primii, insistă Andy, râzând. Dă-i drumul! Gust-o!

Evan se strâmbă scârbit şi clătină din cap. Apoi luă o bucată mare de substanţă şi o aruncă spre Andy. Râzând, fata o ridică de pe covor şi i-o aruncă înapoi. Bila verde nu-l nimeri pe Evan, ci se lipi de perete.

Evan luă altă bucată.

Şi tot aşa, râzând şi murdărind pereţii, se bătură cu bile verzi până seara.

Şi în timp ce încercau să cureţe pereţii după ce se saturaseră de joacă, îl auziră pe Trigger lătrând.

Evan ajunse primul la fereastră. Cerul era încă cenuşiu şi

acoperit. Trigger se sprijinea de gardul de lemn şi lătra cât putea de tare.

— Hei, Trigger, îi strigă Evan. Potoleşte-te!

— Hei, dar ce-i cu Trigger? întrebă Andy. Câinele ăsta continuă să crească, tu vezi? Uite ce mare e!

Evan rămase cu gura căscată, dându-şi seama că Andy avea dreptate.

Trigger era acum de două ori mai mare decât înainte.

*   *
*

CAPITOLUL 13

— Înapoi, Trigger! Vino înapoi!

Câinele cel mare continua să alerge, iar labele lui uriaşe tropăiau pe caldarâm.

— Înapoi! strigă Evan, alergând în urma lui cu paşi mari, disperaţi şi cu inima bătându-i tare. Îşi simţea inima bătând cu putere, iar picioarele îl dureau de atâta efort. Dar continua să alerge după câinele care galopa neobosit.

Noaptea era întunecoasă, iar pe cer nu era nicio stea. Asfaltul strălucea de parcă ar fi plouat de curând.

Labele lui Trigger loveau caldarâmul, iar ecoul tropăiturilor lui parcă nu mâi contenea. Urechile lui uriaşe fâlfâiau ca nişte aripi, două fanioane gemene în bătaia vântului. Capul lui mare se legăna în sus şi-n jos, dar câinele nu se uita înapoi

— Trigger! Trigger!

Vocea lui Evan era acoperită de rafalele de vânt. Încercă să strige mai tare, dar nu reuşi să scoată niciun sunet.

Ştia că trebuie să-l oprească pe Trigger care alerga nebuneşte, fără ţintă. Trebuia să-l prindă şi să strige după ajutor.

Trigger creştea atât de repede, atât de necontrolat. Era deja cât un ponei şi creştea cu fiecare minut care trecea.

— Trigger! Trigger! Opreşte-te măi băiatule! Câinele părea că nici nu-l aude. Rafalele puternice de vânt acopereau orice alt sunet.

Şi totuşi, Evan continua să alerge, deşi îi bătea inima şi-l dureau toţi muşchii. În timp ce fugea, îşi dădu seama că nu era singurul care alerga.

Două siluete mai alergau în faţa câinelui.

Două siluete mari care alergau îngrozite, vrând să scape de năvala uriaşului animal. Evan îi recunoscu pe gemenii Beymer. Rick şi Tony.

Trigger îi urmărea.

Băieţii dădură colţul, intrând pe o strada şi mai întunecoasă. Câinele după ei. Evan continua şi el să alerge, încheind această paradă stranie şi misterioasă.

În jur era linişte, cu excepţia tropăiturilor ritmice, regulate ale labelor enorme ce loveau caldarâmul.

Cu excepţia zgomotului făcut de tenişii fraţilor Beymer care fugeau ca din puşcă pe asfaltul strălucitor.

Cu excepţia gâfâiturilor lui Evan care se străduia să-i ajungă din urmă.

Deodată, Evan îl văzu pe Trigger ridicându-se pe labele dinapoi. Câinele îşi înălţă capul şi scoase un urlet pătrunzător. Nu era urletul unui câine, ci al unei creaturi ciudate, al unui monstru.

Apoi trăsăturile lui Trigger începură să se transforme. Fruntea i se mări, la fel ca şi ochii care deveniră rotunzi şi se scufundară sub fruntea ieşită în afară. Avea colţi uriaşi, înspăimântători, care-i ieşeau din botul imens. Mai urlă o dată, mai tare şi mai straniu decât prima oară.

— E un monstru! Un monstru! strigă Evan.

Şi se trezi.

Se trezi din coşmarul acela îngrozitor.

Era în pat, în camera lui, în casa mătuşii sale Kathryn.

A fost doar un vis, un vis îngrozitor, un coşmar.

Un vis inofensiv. Doar că ceva tot nu era în regulă.

Patul. Era atât de incomod, de strâmt, de scurt.

Evan se ridică în capul oaselor, atent, treaz de-a binelea.

Îşi privi picioarele uriaşe. Şi mâinile uriaşe. Şi înţelese de ce patul i se păruse atât de neîncăpător.

Pentru că acum el era un uriaş.

Pentru că crescuse enorm, devenind monstruos de mare.

Văzând cât de mare era, deschise gura şi începu să zbiere.

* *
*

CAPITOLUL 14

Strigătele îl treziră.
De data asta într-adevăr se trezi.
Şi îşi dădu seama că, prima dată, visase doar că se trezise. Visase că devenise uriaş.
Vise după vise. Unul după altul.
Oare acum era cu adevărat treaz?
Se aşeză pe pat, clipi, se frecă la ochi şi se strădui să se concentreze.
Era leoarcă de transpiraţie.
Pătura căzuse pe jos.
Pijamaua udă i se lipea de piele.
Nimic în jur nu i se părea familiar. Reuşi cu greu să alunge umbrele visului şi să-şi amintească unde se afla. Realiză în sfârşit că se afla în casa mătuşii Kathryn. Era treaz de-a binelea. Şi ce era mai important era că nu crescuse deloc. Era la fel ca înainte, nici mai înalt, nici mai gras.
Scuturate de vânt, perdelele îi atingeau uşor, răcorindu-l.
Evan se ridică în picioare şi, încă ameţit, privi pe fereastră.
Pe cer, norii cenuşii pluteau pe deasupra unei semiluni palide. Copacii se clătinau şi şopteau în aerul rece al nopţii, în vântul care-i mângâia.
Doar un vis.
Un vis îngrozitor. Un vis la capătul unui alt vis.
Îl văzu pe Trigger dormind buştean, încolăcit, lângă gardul de lemn.
Trigger nu era un monstru. Dar era mai mare, asta era sigur.
Poate s-a întâmplat ceva cu el, o fi bolnav. Poate glandele sau… mai ştii.
Poate că mănâncă prea mult. Sau poate…
Evan căscă. Îşi dădu seama că era prea obosit ca să poată

gândi limpede. Poate mâine se va interesa dacă este vreun medic veterinar în oraş.

Căscând din nou, vru să se ducă la culcare. Dar ceva îi atrase atenţia.

Cutia de cafea de pe raft. Cutia în care pusese *Sângele Monstrului.*

— Hei, strigă el speriat.

Substanţa verde făcea băşici, ca şi cum ar fi fiert, începând să iasă din cutie.

Crescuse din nou.

*   *
*

CAPITOLUL 15

— Câinele tău pare foarte sănătos pentru vârsta lui. Doctorul Forrest îl mângâie pe Trigger sub bărbia. Uite, are şi păr alb, spuse el, apropiindu-şi fata de cea a câinelui. Eşti un bătrânel cumsecade, Trigger!

Câinele linse recunoscător mâna doctorului.

Doctorul Forrest zâmbi, punându-şi ochelarii cu ramă neagră pe nasul subţire. Fruntea lui lucioasă reflecta lumina lămpii din tavan. Îşi şterse mâna de halatul alb.

Evan şi Andy stăteau în faţa lui Trigger în cabinetul mic, puternic luminat. Stătuseră amândoi foarte încordaţi în timp ce veterinarul îl consultase pe Trigger. Dar acum, auzind verdictul doctorului se destinseră liniştiţi.

— Deci credeţi că nu e vorba decât de o creştere târzie? repetă Evan.

Doctorul Forrest dădu din cap confirmând şi se întoarse la biroul său din colţul cabinetului.

— Foarte, foarte neobişnuită această creştere târzie, spuse el încet, aplecându-se deasupra biroului pentru a scrie reţeta. Foarte neobişnuită. Rezultatele analizelor de laborator, pe care le vom avea peste trei sau patru zile, ne vor spune mai multe. Dar mie personal, câinele mi se pare foarte sănătos. În locul vostru, nu mi-aş face griji.

— Dar cockerii prepelicari cresc de obicei atât de mari? întrebă Evan, mângâindu-l pe Trigger sub bărbie.

Câinele voia să plece. Se dusese la uşă. De fapt trăsese de lesă. Dar lesa fiind în mâna lui Evan, Trigger îl trăsese şi pe băiat după el, ceea ce înainte nu s-ar fi întâmplat. Deci Trigger nu era doar mai mare, ci şi mai puternic decât fusese cu câteva zile în urmă.

— Nu. De obicei nu, răspunse veterinarul. Tocmai de aceea am

hotărât să-i facem şi nişte analize: hormonii, sângele, glandele. Poate că laboratorul ne va da răspunsuri mai precise, pentru că noi nu facem decât presupuneri.

Termină de scris şi îi dădu reţeta lui Evan.

— Poftim! Am scris aici numele unui preparat foarte hrănitor pentru câini. Începi să-i dai lui Trigger din el şi ai grijă să nu mai mănânce nimic între mese, spuse doctorul chicotind.

Evan îi mulţumi doctorului şi ieşi din cabinet în urma lui Trigger care trăgea de lesă. Andy alergă şi ea în urma lor. În camera de aşteptare, un micuţ Chihuahua se ghemui sub canapea, scâncind înspăimântat când îl văzu pe Trigger.

— Parcă tot mai bine e afară, spuse Evan vesel.

— Trigger e sănătos, ai auzit ce-a spus doctorul, spuse Andy mângâind câinele şi bătându-l uşor pe spate.

— Ia uite, capul lui e mai lat decât mâna mea.

— E aproape cât un câine ciobănesc, spuse Evan nu prea vesel. Şi doctorul Forrest care spune că e perfect sănătos.

— Ia nu mai exagera şi tu, îl certă Andy. Apoi se uită la ceas.

— Oh, nu! Nu se poate. Iar am întârziat la ora de pian. Mă omoară mama!

Îşi luă repede rămas bun, se întoarse şi o porni în goană spre casă, cât pe-aci să se ciocnească de un cuplu în vârstă care tocmai ieşise din băcănia de la colţul străzii.

— Hai şi noi, băietei spuse Evan gândindu-se la cele spuse de doctorul Forrest. Trăgând de lesă, o porni şi el spre casă. În ciuda asigurărilor veterinarului, Evan era foarte îngrijorat în legătură cu Trigger.

Se opri în faţa băcăniei. Poate că o îngheţată o să mă mai înveselească, îşi spuse el. Îl legă pe Trigger de hidrantul de lângă uşa băcăniei.

— Stai aici, îi spuse el.

Dar Trigger se zbătea să scape.

— Nu stau decât o clipă, îi zise Evan, intrând în magazin. Dar trebui să stea ceva mai mult decât se aşteptase, pentru că înăuntru se aflau deja trei sau patru persoane. Când ieşi din magazin, îi văzu pe gemenii Beymer dezlegându-l pe Trigger.

— Hei, lăsaţi-l acolo! strigă el supărat. Cei doi se întoarseră spre el rânjind.

— Ia uite ce-am găsit, spuse ironic unul din ei, în timp ce

celălalt reuşi să dezlege lesa câinelui.

— Ia să-mi dai lesa, insistă Evan, ţinând într-o mână îngheţata de ciocolată, iar cu cealaltă vrând să apuce lesa.

Unul din gemeni îi întinse lesa, apoi o înşfacă repede, râzând în hohote.

— Uite că ţi-am făcut-o. Ce credeai, că ţi-o dau?

Gemenii se prăpădeau de râs, uitându-se la Evan.

— Hai să nu mai pierdem vremea, insistă Evan. Daţi-mi lesa.

— Ce-am găsit al meu să fie, spuse unul din ei. Nu-i aşa, Tony?

— Da, răspunse Tony rânjind. Câinele ăsta e urât. Dar acum e câinele *nostru* urât.

— Şi tu, fraierule, găseşte-ţi alt câine, îi spuse Rick cu răutate.

Apoi făcu un pas înainte şi cu un pumn zvârli cât colo îngheţata din mâna lui Evan.

Gemenii începură să râdă, dar veselia le fu de scurtă durată pentru că Trigger începu deodată să mârâie ameninţător. Apoi îşi arătă colţii, iar mârâitul se transformă în lătrat.

— Au! ţipă Rick, scăpând zgarda din mână.

Cu un urlet fioros şi ameninţător, Trigger se cabra şi se năpusti asupra lui Rick care începu să meargă de-a-ndăratelea, clătinându-se, până la bordura trotuarului.

Tony o luase deja la fugă, trecând în goană pe lângă cabinetul medicului veterinar, pe lângă poştă şi mai departe.

— Stai, Tony! Aşteaptă-mă şi pe mine! Stai, mă!

Rick se împiedică, se ridică şi o porni în goană pe urmele fratelui său.

Evan vru să apuce lesa lui Trigger dar… nu putu.

— Hei, Trigger! Oprește-te! Unde te duci?

Câinele se năpustise în urma gemenilor care fugeau cât îi ţineau picioarele, lătrând furios, tropăind cu labele lui enorme pe caldarâm, alergând din ce în ce mai repede pe măsură ce se apropia de ei.

Nu, îşi spuse Evan, stând împietrit de groază în faţa băcăniei.

Nu, nu, nu.

Nu poate fi adevărat!

Este un vis. Este visul meu.

Dar visul ăsta devine realitate?

Evan se cutremură, amintindu-şi şi restul visului, amintindu-şi cum şi el crescuse, devenind de două ori mai mare decât era

iniţial.

Oare şi partea aceea a visului va deveni realitate?

*   *
*

CAPITOLUL 16

În după-amiaza aceea, cam cu o oră înainte de masa de seară, Evan o sună pe Andy.

— Pot să trec pe la tine? O întrebă el. Am o problemă.

— Pare să fie o chestie serioasă, zise Andy.

— Mda. O.K. E o problemă serioasă, recunoscu Evan nerăbdător. Nu prea îmi arde de glume, înțelegi?

— Bine, bine. Scuză-mă, spuse Andy repede. Vreun semn de viață de la Rick și de la Tony? Sper că nu din cauza lor…

— Nu acum, răspunse Evan. Ţi-am spus, până să-l ajung eu din urmă pe Trigger, au dispărut. Dis-pă-rut. Trigger încă lătra furios. De-abia l-am târât până acasă şi l-am băgat în ţarc.

— Şi atunci care-i necazul? întrebă ea.

— Nu pot să-ţi spun. Trebuie să-ţi arăt, spuse băiatul. Hai că vin până acolo. Pa!

Puse receptorul în furcă şi coborî scările, cu o găleată în mână. Kathryn era în bucătărie, cu spatele la el, tăind ceva cu cuţitul ei mare de măcelărie. Evan trecu pe lângă ea şi plecă.

Casa lui Andy era modernă, construită din lemn roşu, semănând mai mult cu o fermă. În faţă, era străjuită de un gard viu de brebenei. Andy spunea că tatăl ei îngrijea cu fanatism peluza din faţa casei. Iarba era tunsă perfect egal, la patru centimetri de pământ, moale şi netedă ca un covor. Dincolo de peluză se afla o grădină în care creşteau crini înalţi, portocalii şi galbeni.

Uşa din faţă era deschisa. Evan bătu la uşa cu plasă.

— Ce faci cu găleata asta? îl întrebă Andy mirată.

— Uite şi tu, răspunse el gâfâind. De-abia putea să vorbească pentru că alergase tot drumul de acasă şi până aici. Ridică puţin găleata de aluminiu pe care o luase din garajul lui Kathryn.

— Mamăăă! exclamă Andy, cu ochii măriţi de groază.

— Da, da, mamăăă! repetă el sarcastic. *Sângele Monstrului.* Iar a crescut. Uite şi tu. Aproape că a umplut găleata asta mare. Ce facem?

— Cum adică ce *facem?* îl tachina Andy, conducându-l în camera ei.

— Nu-i nimic de râs, bombăni el.

— N-ai vrut s-o împărţi cu mine, insistă ea.

— O împart acum, zise el nerăbdător. De fapt… n-o vrei tu? Ţi-o dau pe nimica toată… gratis, adăugă el întinzându-i găleata.

— E, nu mai spune! spuse Andy clătinând din cap. Pune-o jos, te rog! îi indică lui Evan colţul din spatele canapelei roşii de piele. Pune-o acolo! Numai când o văd mi se face pielea de găină.

— *Ţie* ţi se face pielea de găină! strigă Evan. Atunci eu ce să mai zic? Creşte cu fiecare clipă. E din ce în ce mai mare. Creşte chiar mai repede decât Trigger.

— Hei, strigară amândoi în acelaşi timp.

Amândoi se gândiseră la acelaşi lucru, amândoi îşi aduseră aminte de faptul că Trigger mâncase o bilă de substanţă verde. Ce amintire înspăimântătoare!

— Crezi că… începu Evan.

— Poate… răspunse Andy, nemaiaşteptând ca el să termine ce avea de spus. Poate că Trigger creşte pentru că a mâncat *Sângele Monstrului.*

— Ce mă fac? se văicări Evan, plimbându-se nervos prin cameră, cu mâinile în buzunare. Substanţa creşte tot mai mult, la fel şi bietul Trigger. Iar eu sunt singur aici. N-am pe nimeni care să mă ajute. Pe nimeni.

— Dar mătuşa ta? sugeră Andy, uitându-se la găleata din colţul camerei. Poate Kathryn are vreo idee…

— Glumeşti, sper. Ea nu mă aude. Nu *vrea* să mă audă. Mă *urăşte*. Se joacă toată ziua cu mozaicul şi se ceartă cu pisica aia îngrozitoare. Atât.

— O.K. Atunci las-o pe Kathryn, spuse Andy descurajată.

— Poate, dacă i-ai spune doctorului Forrest…

— Da, sigur, spuse Evan ironic. O să mă şi creadă dacă-i spun că Trigger se face cât un uriaş pentru că eu l-am lăsat să mănânce *Sângele Monstrului.*

Se trânti furios pe canapea.

— Sunt singur aici, Andy. N-am pe nimeni care să mă ajute.

Nimeni cu care să pot vorbi măcar despre asta.

— Cu excepţia mea.

— Da, cu excepţia ta, răspunse el privind-o în ochi.

Andy se aşeză şi ea pe canapea.

— Cum aş putea să te ajut? întrebă ea şovăitoare.

Evan se ridică în picioare şi aduse găleata în mijlocul camerei.

— Ia şi tu din asta! Hai s-o împărţim!

— Poftim? Dar de ce să n-o aruncăm pur şi simplu la gunoi? întrebă ea, uitându-se la substanţa verde care crescuse până aproape de partea de sus a găleţii.

— S-o aruncăm? Nu se poate, spuse Evan.

— De ce să nu se poată? Stai să-ţi arăt. Şi fata apucă mânerul găleţii, dar Evan o opri.

— Dacă o să crească şi acolo şi o să iasă din lada de gunoi? Tu nu vezi că asta creşte mereu?

— Nu ştiu, spuse Andy ridicând din umeri.

— Şi încă ceva, eu trebuie să o păstrez, continuă Evan emoţionat. Dacă, într-adevăr Trigger creşte din cauza ei, eu am nevoie de ea ca de o dovadă concretă, nu crezi? Poate va trebui să i-o arăt doctorului sau mai ştiu eu cui. Ca să-l vindece pe Trigger.

— Poate c-ar trebui să chemăm poliţia, spuse Andy gânditoare.

— Da, ce să-ţi spun! răspunse Evan, dându-şi ochii peste cap. Că or să ne şi creadă. Ştiţi, domnule locotenent, noi am cumpărat substanţa asta dintr-un magazin de jucării şi uitaţi, acum, creşte continuu, iar din cauza ei câinele meu a devenit un monstru uriaş. Ce zici, cum sună?

— O.K., O.K. Ai dreptate, spuse Andy. Nu putem chema poliţia.

— Deci, mă ajuţi sau nu? o întrebă Evan. Iei şi tu o parte din ea?

— Mda, spuse ea fără tragere de inimă. Dar… puţină… nu prea multă. Se ridică în picioare apropiindu-se încet de găleată. Nu părea deloc încântată. Mă întorc imediat.

Se întoarse repede cu o cutie goală de cafea.

— Umple-o, spuse ea zâmbind. Evan privi lung cutia de cafea.

— Asta e tot ce ai de gând să iei? se plânse el. Apoi adăugă ceva mai consolat.

— O.K., O.K. E bine şi aşa.

Andy se aşeză pe vine şi vârî cutia de cafea în găleată.

— Hei! ţipă ea.
Dădu din mâini şi se rostogoli pe spate.
— Ce s-a întâmplat? o întrebă Evan, ajutând-o să se ridice.
— Substanţa a tras cutia de cafea înăuntru, spuse fata speriată şi uimită. Parcă o suge, uită-te şi tu.
Evan se uită în cutie. Cutia de cafea dispăruse cu totul, absorbită de *Sângele Monstrului.*
— Cum naiba?
— Simţeam cum o trăgea, spuse Andy destul de speriată.
— Stai să văd şi eu, spuse Evan, vârându-şi amândouă mâinile în găleată.
— Trage. Să ştii că ai dreptate. Îmi trage mâinile în jos. Mamăăă, şi ce caldă e! Ca şi cum ar fi vie.
— Nu mai spune asta, se cutremură Andy. Scoate afară cutia de cafea, poţi?
Evan trebui să tragă cu putere, dar reuşi să scoată cutia, care era acum plină ochi cu substanţă verde.
— Eşti sigur că trebuie să iau eu asta? întrebă ea nevenindu-i să o atingă, deşi Evan i-o oferea cu dragă inimă.
— Da, dar nu multă vreme. Până găsim o altă soluţie, mai bună.
— Să-i hrănim cu ea pe gemenii Beymer, sugeră Andy, luând în sfârşit cutia.
— Ca să obţinem ce? Gemeni Beymer *uriaşi?* Nu, mulţumesc, răspunse Evan.
— Acum serios vorbind, ar fi bine să te fereşti din calea lor, îl preveni Andy. Dacă Trigger i-a speriat azi-dimineaţă, fii sigur că au de gând să ţi-o plătească cu vârf şi îndesat. Sunt convinşi că ei sunt cei mai grozavi tipi. Dar sunt încăpăţânaţi şi foarte răutăcioşi. Să ştii că nu te iartă.
— Îţi mulţumesc că mă încurajezi, drăguţ din partea ta, spuse Evan posomorit. Îşi scotea încă de pe mâini bucăţele mici şi lipicioase de substanţă verde pe care le aruncă în găleată.
— Înainte să vii tu, mă uitam la un film la video. Primul film cu *Indiana Jones.* Vrei să-l vezi şi tu?
Evan clătină din cap.
— Nu, mai bine mă duc acasă. Când am plecat, mătuşa Kathryn pregătea masa. Tăia nişte carne. Ştii cum e la masa? O plăcere, să tot mănânci, fără să scoţi o vorbă, ştiindu-te privit de

mătuşa Kathryn şi de pisica ei.

— Bietul de tine, spuse Andy pe un ton şi puţin ironic, şi compătimitor.

— Îşi luă găleata, acum pe trei sferturi plină şi se îndreptă spre uşă.

— Sună-mă mai târziu, bine?

Evan dădu din cap şi plecă, iar fata închise uşa în urma lui. Băiatul ajunsese la jumătatea trotuarului, când gemenii Beymer ieşiră pe furiş din spatele gardului de brebenei, cu pumnii strânşi ameninţător.

* *
*

CAPITOLUL 17

Fraţii ieşiră din umbra gardului. Lumina soarelui de după-amiază se reflecta în părul lor blond, tuns scurt. Râdeau veseli.

Evan încremeni de frică, uitându-se de la unul la celălalt.

Nimeni nu scotea niciun cuvânt.

Unul din fraţi înşfacă găleata din mâna lui Evan şi dădu cu ea de pământ. Găleata căzu cu zgomot, iar conţinutul ei verde şi gros începu să se scurgă pe iarbă, scoţând sunete dezgustătoare ca de lichid supt.

— Hei, ţipă Evan, rupând liniştea încordată. Dar n-apucă să spună mai mult.

Celălalt geamăn îi arse un pumn în stomac.

Evan simţi durerea în tot corpul. Lovitura îi tăie respiraţia. Simţi că se sufocă, că nu mai are aer.

Pumnul următor nu-l mai văzu. Îl simţi doar pe obraz, chiar sub ochiul drept.

Urlă de durere, bătând aerul cu mâinile.

Acum îl loveau amândoi. Apoi, unul din ei îl împinse cu putere, iar Evan se prăbuşi pe iarba umedă şi rece.

Îl durea tot corpul, iar la un moment dat îi veni să vomite. Îi era greaţă. Închise ochii, gâfâind zgomotos, aşteptând să-i treacă durerea ascuţită din stomac.

Pământul se învârtea cu el. Întinse o mână şi prinse pământul cu bruma de putere ce-o mai avea, ca să nu cadă.

Când reuşi, în sfârşit să-şi ridice capul, Andy era lângă el, cu ochii măriţi de groază.

— Evan…

Băiatul gemu şi încercă să se ridice. Dar ameţeala, iarba care se învârtea cu el îl făcură să se prăbuşească din nou.

— Au plecat? întrebă el, închizând ochii, încercând să alunge ameţeala.

— Cine? Rick şi Tony? Da, i-am văzut luând-o la goană, spuse Andy îngenunchind lângă el. Tu cum te simţi? S-o chem pe mama?

Evan deschise ochii.

— Da. Nu. Nu ştiu.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă ea. El duse o mână la obraz.

— Au! Era umflat şi nu putea să-l atingă din cauza durerii.

— Te-au bătut?

— Ori m-au bătut ei, ori m-a lovit un camion, cam tot aia e, gemu el.

Câteva minute mai târziu, care lui i se părură ore, stătea din nou în picioare, respirând normal şi frecându-şi obrazul umflat.

— Eu nu m-am bătut niciodată până acum, îi spuse el lui Andy, clătinând din cap. Niciodată.

— Nu prea *te-ai bătut,* ci *ai fost* bătut, spuse ea, încă foarte îngrijorată.

El începu să râdă, dar începu să-l doară stomacul.

— Las' că le arătăm noi lor, spuse Andy cu amărăciune. Le plătim noi pentru asta. Mă rog… nu ştiu încă cum, dar or să plătească. Golanii.

— Oh! Ia uite! *Sângele Monstrului,* spuse Evan, repezindu-se într-acolo.

Găleata era răsturnată, iar substanţa verde se scursese pe iarbă, formând o băltoacă mare şi vâscoasă.

— Să te ajut s-o pui la loc în găleată, spuse Andy, aplecându-se să ridice găleata. Sper că n-o să distrugă iarba. Tata o să se facă foc dacă se întâmplă ceva cu preţioasa lui peluză.

— E prea grea, spuse Evan, încercând să împingă substanţa în găleată. Nu vezi că nu se mişcă?

— Hai s-o punem cu mâna, sugeră Andy.

— Mamăăă! Nu se mai desface, spuse Evan uluit. Uite şi tu. Se lipeşte, se strânge.

— E ca o caramea, zise Andy. Ai văzut vreodată cum se fac caramelele? Dintr-o substanţă ca asta strânsă într-un glob imens. Substanţa e lipicioasă şi vâscoasă şi nişte maşini…

— Asta nu e o caramea, o întrerupse Evan nervos. Asta e dezgustătoare.

Reuşiră totuşi, în final, să ridice întreaga substanţă şi să o pună în găleată, deşi le era silă, mai ales de sunetul ca de lichid

supt. După ce au pus-o în găleată, reuşiră cu greu să-şi scoată mâinile din ea.

— Ce lipicioasă e! spuse Andy scârbită.

— Şi ce caldă, adăugă Evan. Am senzaţia că vrea să-mi înghită mâinile, spuse el, ştergându-şi mâinile pe tricou. Să le sugă, să le absoarbă.

— Ia-o acasă, spuse Andy.

O auzi pe mama ei strigând-o.

— Of! Mă cheamă la masă. Trebuie să plec. Se uită la obrazul lui umflat. Când te-o vedea mătuşa ta…

— Poate că nici n-o să observe, spuse Evan posomorât. Ce să facem noi cu substanţa asta?

— O ducem mâine înapoi la magazinul de jucării, spuse Andy, îndreptându-se spre casă, străbătând cu paşi mari peluza.

— Ce faceee?

— Asta o să facem. Pur şi simplu o s-o ducem înapoi.

Pe Evan nu-l prea încânta ideea, dar n-avea puterea să se certe acum, nici măcar s-o contrazică. O porni încet spre casă. Îi vâjâia capul şi-l durea stomacul.

Târându-se de-a lungul zidului casei, se strecură în garaj, ca să ascundă găleata. Punând-o în spatele unei roabe răsturnate, văzu că era aproape plină.

Dar i-am dat şi lui Andy din ea, îşi zise el. Nu era decât pe trei sferturi plină.

Trebuie să găsesc un loc mai mare unde s-o pun, se hotărî el. La noapte. Poate găsesc ceva în pivniţă, o cutie mai mare eventual.

Se furişă în casă, hotărât să se spele bine şi să-şi schimbe hainele înainte să-l vadă Kathryn. O văzuse. Era încă în bucătărie, trebăluind în jurul aragazului. Evan urcă scările în vârful picioarelor şi se duse să se spele. Neavând cum să mascheze obrazul umflat şi roşu, îşi schimbă hainele şi se pieptănă.

În timp ce stăteau la masă în sufragerie, privirile lui Kathryn se opriră asupra obrazului umflat al băiatului.

— Te-ai bătut cu cineva? îl întrebă ea privindu-l bănuitoare. Eşti un mic huligan, exact ca taică-tu. El dădea mereu de bucluc şi asta pentru că se lega de băieţi de două ori mai mari decât el.

— Eu nu m-am legat de ei, bombăni Evan, punându-şi o porţie mare de friptură de vacă.

Tot timpul mesei, Kathryn nu se uită decât la obrazul lui umflat. Dar nu mai scoase niciun cuvânt.

Nici nu-i pasă că sunt lovit, că mă doare, îşi spuse Evan abătut.

Pur şi simplu nu-i pasă.

Nici nu m-a întrebat dacă mă doare.

Într-un fel, era mai bine. Decât să se supere, să facă mare caz pentru că s-a bătut şi el cu nişte băieţi, poate să-i sune pe părinţii lui la Atlanta ca să le spună...

Da, ia stai... nu-i putea suna, pentru că nu putea vorbi la telefon, de vreme ce era surdă.

Evan înfulecă friptura care fusese foarte bună. Legumele nu-i plăcuseră.

Liniştea din jur era atât de adâncă, încât i se părea că o aude. Începu să se gândească la *Sângele Monstrului.*

Ce-ar fi să-i spună lui Kathryn tot ce s-a întâmplat?

Ar putea aşterne totul pe hârtie şi astfel Kathryn, citind, ar putea să-i dea un sfat, ar putea să-l ajute. Ce bine ar fi să-i poată spune cuiva, să aibă alături de el un adult care să găsească o soluţie, să-l scoată din impas.

Dar *nu* mătuşa Kathryn, hotărî el.

Era atât de ciudată.

Şi nu l-ar înţelege.

Nici n-ar şti ce să facă.

Şi nici nu i-ar păsa.

Andy avea dreptate. Trebuiau să ducă substanţa înapoi la magazinul de jucării. Să o dea, pur şi simplu. Să scape de ea.

Dar între timp, trebuia să găsească ceva în ce s-o pună.

Evan aşteptă în camera lui până când o auzi pe Kathryn ducându-se la culcare, puţin după ora zece. Apoi se strecură afară din casă şi se duse în garaj.

* *
*

CAPITOLUL 18

Era o noapte răcoroasă şi senină. Se auzeau greierii cântând. Pe cerul negru străluceau o mulţime de stele.

Evan îşi lumina drumul cu ajutorul unei lanterne, în sfârşit ajunse. Când intră în garaj, ceva o luă la fugă oprindu-se lângă zidul din fund.

Poate că era o frunză moartă dusă de curentul de aer, încercă Evan să-şi facă curaj.

Mişcă lanterna încoace şi încolo, şovăitor, spre roaba răsturnată, spre tavan şi iar spre podea şi iar spre roaba răsturnată, unde era şi găleata.

Când se uită în găleată, simţi că i se taie răsuflarea.

Substanţa verde dădea pe-afară.

Creşte mai repede decât înainte, îşi spuse el.

Trebuie s-o pun în ceva mai mare, fie şi numai pentru o noapte.

Găleata era prea grea şi nu putea să o care cu o singură mână. Punând lanterna sub braţ, apucă găleata cu amândouă mâinile.

Străduindu-se să n-o verse, porni înapoi spre casa cufundată în beznă. Se opri în faţa uşii care ducea în pivniţă, punând încet găleata grea pe linoleumul de pe jos.

Aprinse apoi lumina. Undeva, mai jos, se aprinse un bec slab care împrăştia o lumină gălbuie. Podeaua pivniţei era de beton.

Trebuie să găsesc eu ceva să pun substanţa asta, îşi spuse Evan. Apucând din nou găleata, o porni încet, prudent, în jos pe scara abruptă şi întunecată, sprijinindu-se de zid ca să nu cadă.

Când ochii i se obişnuiră cu lumina aceea palidă, văzu că pivniţa era o încăpere mare, cu tavanul jos şi umedă. Era plină de cartoane, de maldăre de ziare şi reviste vechi şi de mobile vechi acoperite de cearceafuri pătate şi îngălbenite.

Ceva moale îi atinse faţa. Ţipă dar nu foarte tare, mai mult

scânci, apoi, punând găleata jos, ridică mâinile ca să rupă pânza de păianjen care îl învăluise. Firele subţiri i se lipeau încă de piele şi-l zgâriau, cu atât mai mult cu cât încerca să le rupă.

Deodată, îşi dădu seama că nu plasa se mişca pe obrazul lui, ci… un păianjen.

Luându-şi inima în dinţi îl dădu la o parte. Dar chiar şi după ce văzu insecta fugind jos pe ciment, îi simţea încă picioarele mişcându-se încoace şi încolo pe obrajii lui.

Îndepărtându-se repede de perete, cu inima bătându-i foarte tare şi cu ochii la rafturile de lemn, pe care le descoperise pe peretele din spate, deşi erau mai în umbră, se împiedică de ceva ce zăcea pe podea.

— Oh! Căzu cu capul înainte peste acel ceva, dar reuşi să se sprijine în mâini pentru a atenua căderea.

Un cadavru.

Sub el se afla un cadavru.

Nu.

Ia-o încet, Evan. Încearcă să te calmezi, îşi impuse el.

Tremurând, se ridică în picioare.

Se împiedicase de un manechin de croitorie. Folosit poate de Kathryn în tinereţe.

Rostogoli manechinul din drumul lui, continuând să caute din priviri un recipient în care să pună substanţa. Ce era obiectul acela lung, nu prea înalt, care se afla în faţa unei măsuţe de lucru? Apropiindu-se văzu că era o cadă veche, pătată şi cojită. Era destul de mare, aşa încât se hotărî să pună substanţa verde în ea, până a doua zi. Zis şi făcut.

Icnind, ridică găleata şi o puse pe marginea căzii. Îl dureau încă muşchii stomacului din cauza pumnului pe care-l încasase. Durerea i se răspândi parcă în tot corpul.

Aşteptă să i se mai potolească durerea şi apoi răsturnă găleata. Substanţa verde şi groasă se rostogoli afară din găleată, căzând în cadă şi lovindu-se cu zgomot de fundul acesteia. Pleosc!

Evan puse găleata jos şi începu să privească *Sângele Monstrului* care se scurgea, umplând fundul căzii. Spre marea lui surprindere, cada era deja pe jumătate plină.

Cât de repede creştea substanţa?

Evan se pregătea să plece din pivniţă, când auzi pisica scoţând

un urlet sinistru.

Speriat, nu realiză, în primul moment că pisica îi sărise în spate. Evan nu avu nici măcar timp să ţipe înainte de a cădea în jos, peste marginea căzii, *în* substanţa groasă, verde.

*   *
*

CAPITOLUL 19

Evan căzu în coate, dar substanţa groasă atenuă căzătura şi lovitura. Auzi pisica urlând din nou şi apoi plecând.

Băiatul se scufundă în mâlul verde, bătând aerul cu mâinile şi cu picioarele şi încercând să se ridice. Dar substanţa cea verde îl absorbea tot mai jos, tot mai profund, trăgându-l cu o forţă uluitoare.

Îi ţinea strâns tot corpul, ca într-o baie de ciment. Substanţa tremura ca o gelatină, bolborosind încet şi urcându-i-se pe faţă. O să mă sufoc, îşi spuse el.

Încearcă să mă înece.

Căldura substanţei i se răspândi în tot corpul, invadându-i pieptul, picioarele, gâtul.

Nu pot să mă mişc.

Sunt lipit, înţepenit, încearcă să mă înece.

Nu!

Îşi trase capul cu putere, reuşind să-l scoată din substanţă chiar în clipa în care aceasta începuse să-i acopere faţa.

Apoi se zbătu să-şi răsucească trunchiul, să-şi găsească o poziţie cât mai favorabilă. Cu mari eforturi, gâfâind şi icnind, ţipând răguşit, reuşi să ajungă în poziţia şezând.

Substanţa verde se ridica din ce în ce mai sus, ca şi cum ar fi vrut să-l înghită cu totul, să-l tragă înapoi.

Evan se prinse cu amândouă mâinile de marginea căzii, se ţinu strâns de tot şi încercă să se ridice. Sus, sus, afară din mâlul ăsta scârbos şi lipicios. Trebuia să se desprindă de forţa aceea ciudată care părea că-l trage din nou la fund cu puteri înzecite.

Sus. Sus.

— Nu! reuşi el să strige în vreme ce mâlul cald şi verde îi trecu de umeri.

— Nu!

Îi ajunsese la gât, absorbindu-l, trăgându-l în jos, în adâncimile acelea lipicioase.

Jos. Tot mai jos.

M-a prins, îşi spuse Evan.

M-a prins pentru totdeauna.

* *
*

CAPITOLUL 20

— Nu! zbieră Evan, în timp ce substanţa verde îi bolborosea în jurul gâtului.

Îl trăgea. Îl trăgea în jos.

— Nu!

Încearcă din nou. Hai! Sus!

Încearcă! Încă o dată!

Sus. Sus.

Da!

Ţinându-se cu mâinile de marginea căzii, se mişca în sus, ridicându-se, trăgând de el, făcând eforturi aproape supraomeneşti.

Da! Da! Izbutise!

Fusese mai puternic decât ea. O biruise. Încă un efort şi va fi liber.

Oftând uşurat, se răsturnă peste marginea căzii, căzând pe podeaua de ciment.

Rămase acolo jos, întins pe cimentul umed, gâfâind.

Când privi în sus, Sarabeth se afla la o distanţă de doi-trei metri de el, cu capul într-o parte, privindu-l cu ochii ei galbeni. Pe faţa felinei se putea citi o expresie de satisfacţie supremă.

* *

A doua zi de dimineaţă, după un somn agitat şi întrerupt, Evan aduse cu el blocnotesul cu file liniate, îngălbenite şi un pix. Erau amândoi, el şi Kathryn, în bucătărie.

— Ce-i cu tine de arăţi în halul ăsta? îl întrebă Kathryn, punându-i în faţă eternul castronaş cu fulgi de grâu înmuiaţi în lapte.

În loc de răspuns, Evan dădu castronaşul la o parte şi arătă către blocnotesul din mâna lui.

— Nu lăsa fulgii să se înmoaie prea tare, îl certă Kathryn, vrând

să împingă castronaşul în faţa lui. E păcat să distrugi vitaminele pe care le conţin. Şi e mai bine să-l mănânci aproape crud cum ţi-l dau eu.

— Mă doare-n cot de vitaminele tale, spuse Evan indispus, ştiind că nu-l aude. Arătă din nou către blocnotes, după care începu să scrie, mâzgălind repede literele mari şi negre.

Kathryn se apropie de el, ca să poată citi. Stătea acum în picioare, în spatele lui. Îl urmărea cu interes pe băiatul care îşi scria mesajul disperat.

* *

Am o problemă, scrise el. Am nevoie de ajutorul dumitale. Cada care se află în pivniţă e plină de sânge verde de monstru. Continuă să crească, iar eu nu-l pot opri.

* *

Puse pixul pe masă şi-i întinse hârtia s-o citească.

Uitându-se la ea şi văzându-i faţa palidă în lumina soarelui de dimineaţă, Kathryn îi păru dintr-odată foarte bătrână. Numai ochii, ochii aceia albaştri, care parcă vibrau, parcurgând în fugă cuvintele aşternute pe hârtie, păreau tineri şi plini de viaţă.

Citea concentrată, cu buzele strânse. Apoi, în vreme ce Evan o urmărea cu nerăbdare, Kathryn începu să zâmbească. După care, îşi dădu capul pe spate, râzând.

Complet zăpăcit de reacţia ei, şi neştiind ce să creadă, Evan sări de pe scaun. Ea îşi puse o mână pe umărul lui şi-l împinse uşor, mai mult în glumă.

— Nu face glume din astea cu o femeie bătrână! exclamă ea, clătinând din cap. Se aşeză pe un scaun. Credeam că eşti un băiat serios. Văd acum că nu semeni deloc cu tatăl tău. El n-a făcut niciodată glume proaste, nu şi-a bătut joc de mine! A fost întotdeauna foarte serios şi foarte cuminte.

— Mie nu-mi pasă de el, strigă Evan, nemaiputându-se stăpâni, trântind supărat blocnotesul pe masă.

Mătuşa lui izbucni în râs. Părea că nu observă privirile lui Evan, priviri dezamăgite de om învins, şi pumnii strânşi.

— *Sânge de Monstru!* Ce imaginaţie! Râdea cu lacrimi şi se ştergea la ochi cu degetele. Apoi, deodată, deveni serioasă şi-l trase pe Evan de o ureche.

— Să nu spui că nu te-am prevenit, îi şopti ea. Ţii minte când ţi-am spus să fii cu băgare de seamă.

— Au!

Când băiatul ţipa de durere, Kathryn îi dădu drumul. Ochii îi străluceau ca două safire.

Trebuie să ies de aici, îşi spuse Evan, frecându-şi înciudat lobul urechii. Se întoarse şi ieşi din bucătărie, zbughind-o în sus pe scări, spre camera lui.

Ştiam eu că n-o să-mi fie de niciun ajutor, se gândi el amărât.

Nu e decât o bătrână nebună.

Ar trebui să o iau de mână şi s-o duc în pivniţă, ca sa vadă cu ochii ei substanţa aia scârboasă, se gândi el aruncându-şi furios pe podea hainele pe care le purtase cu o zi înainte.

Şi ce-aş fi rezolvat cu asta. Probabil că ar fi continuat să râdă. Nebună cum e…

N-o să mă ajute.

Singura persoană pe care se putea bizui era Andy.

O sună, formând numărul cu degete tremurânde.

— Bună. Ai dreptate, spuse el, nelăsând-o să scoată niciun cuvânt. Trebuie să ducem substanţa înapoi la magazin.

— *Dacă* putem s-o cărăm, răspunse Andy puţin îngrijorată. Bucata pe care mi-ai dat-o mie a crescut foarte mult, a ieşit din cutia de cafea. Am pus-o în găleata pentru gheaţă a părinţilor mei, dar continuă să crească. O să umple şi găleata.

— Ce-ar fi s-o punem în două pungi de plastic?

— Ar fi o idee, spuse Andy. Substanţa asta e atât de dezgustătoare, scoate sunetele astea scârboase şi e lipicioasă…

— Mie-mi spui? răspunse Evan cu amărăciune, amintindu-şi prin ce trecuse cu o noapte înainte. Am şi *înotat* în ea.

— Cum? Las' că-mi explici tu totul mai târziu, spuse ea nerăbdătoare. Magazinul de jucării se deschide la ora zece. Cel puţin aşa cred. Ne întâlnim la colţ peste douăzeci de minute.

— S-a făcut.

Evan puse receptorul în furcă şi se duse să caute o pungă mare de plastic.

Andy apăru cu punga ei de plastic atârnată de ghidonul bicicletei. Şi din nou, Evan trebui să meargă alături de bicicletă, pe jos. Punga lui de plastic se umfla şi era atât de grea, încât trebuia s-o târască pe trotuar. Nu putea s-o ridice.

— Cada era aproape plină, spuse el, gâfâind. Mă tem să nu ţâşnească afară din pungă.

— Mai avem doar două străzi, spuse Andy vrând să-l mai liniştească. O maşină trecu pe lângă ei. Şoferul, un adolescent cu părul lung şi negru, scoase capul pe fereastră, râzând.

— Ce-aveţi în pungile alea? Un cadavru tăiat în bucăţi?

— Nu, doar nişte gunoi, fi răspunse Evan.

— Chiar că gunoi, bombăni Andy după ce maşina se îndepărtă.

Unii trecători se opreau, uitându-se lung după ei.

— Bună dimineaţa, doamnă Winslow, o salută Andy pe una dintre prietenele mamei sale.

Doamna Winslow îi făcu mai întâi cu mâna, după care o privi mirată. Oare ce era în pungile alea? se întrebă ea, intrând în băcănie.

Andy coborî de pe bicicletă, începând să meargă, şi ea, alături de BMX-ul de care, altă dată, ar fi fost atât de mândră. Evan continua să tragă punga care se umfla tot mai mult.

Traversară strada ca să ajungă la magazinul de jucării.

Dar se opriră brusc, chiar în mijlocul străzii, rămânând cu gura căscată.

Uşa şi fereastra magazinului erau bătute în scânduri.

În partea de sus a uşii fusese prins într-un cui un anunţ scris de mână cu litere mari: *Faliment.*

* *
*

CAPITOLUL 21

Dorind cu disperare să scape de conţinutul dezgustător al pungilor, Evan bătu totuşi la uşă.

— Vine cineva? Nu deschide nimeni uşa asta?

Niciun răspuns.

Începu să bată cu pumnii.

Linişte.

Bătu până când Andy trebui să-l tragă din faţa uşii.

— Magazinul e închis, le spuse o femeie tânără care se afla pe trotuarul celălalt. S-a închis acum câteva zile. Nu vedeţi? Au bătut şi scânduri.

— Mă bucur, bombăni Evan cătrănit. Lovi cu ciudă uşa magazinului.

— Potoleşte-te, Evan. O să te loveşti, îl preveni Andy.

— Şi acum ce facem? întrebă Evan. Nu mai ai vreo idee din acelea nemaipomenite?

Fata ridică din umeri.

— E rândul tău să vii cu ceva sclipitor.

Evan oftă.

— Poate să i-o dau lui Kathryn, spunându-i că e carne de vacă. Ea o să o taie cu cuţitul ăla mare al ei.

— N-am impresia că gândeşti prea limpede acum, spuse Andy, punând o mână pe umărul băiatului, într-un gest voit compătimitor.

Se uitau amândoi la pungile de plastic. Se mişcau lăţindu-se şi contractându-se – ca şi cum substanţa verde începuse să respire.

— Hai să ne întoarcem acasă la mătuşa mea, spuse Evan, cu o voce tremurătoare. Poate ne mai gândim pe drum.

De-abia putură să care *Sângele Monstrului* înapoi acasă la Kathryn. Soarele era acum sus pe cer. Când au ajuns în curtea din spate, Evan era leoarcă de transpiraţie. Îl dureau braţele şi îi

vâjâia capul.

— Şi acum ce facem? întrebă el moale, punând jos punga care continua să se umfle.

Andy îşi rezemă bicicleta de unul din zidurile garajului. Arătă cu mâna spre lada mare de gunoi, din aluminiu, care se afla lângă uşa garajului.

— Ce zici de lada aia? Pare foarte solidă. Se duse într-acolo s-o vadă mai bine.

— Şi uite, capacul se fixează în partea de jos.

— O.K. consimţi Evan, ştergându-şi fruntea cu mâneca tricoului.

Andy ridică încet capacul lăzii de gunoi. Apoi turnă în ea conţinutul pungii ei, care lovi fundul lăzii cu un sunet scârbos. Apoi fugi să-l ajute pe Evan.

— Ce grea e, oftă băiatul, chinuindu-se să o ridice.

— Las’ că o ridicăm noi, îl încuraja Andy.

Reuşiră în sfârşit să scoată *Sângele Monstrului* din pungă. Acesta se rostogoli ca un val de flux, revărsându-se cu zgomot şi lovind interiorul lăzii, dar şi ridicându-se din când în când ca şi cum ar fi încercat să scape.

Cu un oftat de uşurare, Evan trânti la loc capacul de metal, fixându-l foarte strâns.

— Uf! strigă Andy.

Se uitară amândoi la lada aceea de gunoi minute în şir, ca şi cum s-ar fi aşteptat să explodeze sau să plesnească din clipă în clipă.

— Şi acum ce facem? întrebă Evan, încă foarte speriat.

Înainte ca Andy să apuce să răspundă, o văzură pe Kathryn ieşind din bucătărie. Se uita după ei. Când îi văzu, strigă:

— Veşti bune, Evan.

Privind înapoi către lada de gunoi, Evan şi Andy alergară spre ea. Kathryn ţinea în mână o telegramă.

— Mama ta vine să te ia azi după-amiază, spuse Kathryn, zâmbind, încântată de vestea bună pe care i-o dăduse.

Cred că Kathryn e bucuroasă că scapă de mine, fu primul gând al lui Evan.

Apoi începu să sară în sus şi să chiuie de bucurie. Era cea mai bună veste pe care o primise vreodată.

— O să plec de-aici! strigă el după ce Kathryn intră în casă. O

să plec de-aici. De-abia aştept!

Andy nu păru să-i împărtăşească entuziasmul.

— Îi laşi mătuşii tale o mică surpriză, spuse ea, arătând către lada de gunoi.

— Nu-mi pasă! O să plec de-aici! repeta întruna băiatul.

Dar Andy nu era de aceeaşi părere.

— Nu crezi că trebuie să spunem cuiva despre *Sângele Monstrului?* Sau să facem ceva cu el… înainte să pleci?

Dar Evan era prea emoţionat ca să se gândească acum la asta.

— Hei, Trigger! strigă el, fugind spre ţarcul câinelui din fundul curţii.

— Trigger, plecăm acasă, băiete!

Evan deschise poarta şi înţepeni de frică.

*   *
*

CAPITOLUL 22

— Trigger!

Câinele care veni, sărind, spre el semăna cu Trigger. Dar cockerul prepelicar era acum cât un ponei.

Era de două ori mai mare decât cu o zi înainte!

— Nu! Evan trebui să se ferească, trântindu-se la pământ, atunci când Trigger, aţâţat, alergă spre el. Dar... nu la el se repezi câinele.

— Hei, stai!

Înainte ca Evan să se ridice de jos, Trigger începu să latre cumplit, feroce. Străbătu curtea tropăind înspăimântător şi ieşi în stradă.

— Nu-mi vine să cred, ţipă Andy, uitându-se îngrozită la uriaşa făptură care fugea încontinuu, fără să se mai oprească. E atât de... mare!

— Trebuie să-l oprim! Să nu lovească pe cineva. Nu vezi ce furios e? strigă Evan.

— Trigger! Trigger! Înapoi! Înnebunit, Evan o luă la fugă, strigând disperat. Dar se împiedică de bicicleta lui Andy şi căzu peste lada de gunoi.

— Nu! ţipă Andy neajutorată, în timp ce lada de metal se răsturnă, cu Evan întins deasupra ei. Lada se lovi de pământ cu un zăngănit puternic.

Capacul se desprinse şi se rostogoli departe de ladă.

Substanţa verde se revărsă în afară.

Se scurse din ladă, se opri o clipă apoi păru că se ridică. Tremurând, scoţând sunetele acelea ciudate de lichid supt, se ridică, înălţându-se.

Cei doi copii văzură îngroziţi cum masa verde, gelatinoasă prindea viaţă, ca o creatură nou-născută care se întinde şi priveşte uimită în jur. Monstrul se trezea la viaţă.

Scoţând sunete din ce în ce mai ciudate, se năpusti asupra lui Evan, care zăcea încă întins pe lada răsturnată.

— Ridică-te, Evan! strigă Andy. Ridică-te! Vine spre tine!

* *
*

CAPITOLUL 23

— Nuuuuuu!

Evan scoase un strigăt animalic, sălbatic, un strigăt cum nici el nu mai auzise vreodată, şi se rostogoli, în vreme ce mingea verde, gelatinoasă se îndrepta, sărind, spre el.

— Fugi, Evan! strigă Andy. Îl apucă de mână şi-l ajută să se ridice în picioare.

— E viu! ţipă ea. Fugi!

Sângele Monstrului se lovi de zidul garajului. Stătu câteva clipe lipit parcă de zid. Apoi se desprinse, năpustindu-se asupra lor cu o viteză uimitoare.

— Ajutor! Ajutor!

— Vă rugăm, ajutaţi-ne! Ajutor!

Ţipând cât îi ţinea gura, Evan şi Andy o luară la fugă. Alergând cât îl ţineau puterile, simţind că i se înmoaie picioarele de frică, Evan o urmă pe Andy care fugea spre curtea din faţă.

— Ajutor! Vă rugăm! Ajutaţi-ne!

Evan răguşise. Îi bătea inima, iar tâmplele îi zvâcneau.

Se întoarse şi văzu că *Sângele Monstrului* se afla chiar în spatele lor, sărind din ce în ce mai repede şi scoţând sunete scârboase, dezgustătoare.

Pleosc. Pleosc. Pleosc.

Un prihor, care găsise şi el un viermişor în iarbă, atent la prada lui, nu privi în sus la timp şi fu strivit de masa gelatinoasă care trecu peste el.

— Oh! gemu Evan, văzând biata pasăre absorbită pur şi simplu de mingea verde. Bătând disperată din aripi, pasărea scoase un ultim ţipăt, după care dispăru în interiorul mingii verzi, criminale.

Pleosc. Pleosc. Pleosc.

Sângele Monstrului îşi schimbă direcţia, săltând, tremurând şi lăsând pe iarbă pete albe, ca urmele unor tălpi rotunde, enorme.

— E viu! strigă Andy. Oh, Doamne, e viu!

— Ce putem face? Ce putem face? Evan nu-şi recunoscu propria-i voce, atât era de îngrozit.

— Ne ajunge din urmă! zbieră Andy, trăgându-l de mână. Hai!

Gâfâind, ajunseră în faţa casei.

— Hei, ce se petrece aici? întrebă o voce.

—Cum?

Speriat de vocea aceea, Evan se opri brusc. Se uită pe trotuar şi-i văzu pe gemenii Beymer, râzând ameninţător.

— Sacul meu de box, spuse unul din ei, uitându-se la Evan. Ridică pumnul gata să lovească.

Se apropiară de Evan şi de Andy. Dar deodată râsetele dispărură, şi băieţii rămaseră cu gurile căscate, văzând uriaşa masă verde îndreptându-se spre ei, cu viteza unei biciclete. Rick şi Tony încremeniră de groază.

— Fiţi atenţii zbieră Evan.

— Fugiţi! le strigă şi Andy.

Dar cei doi fraţi erau prea speriaţi ca să poată face vreo mişcare.

Îngroziţi, ridicară mâinile, încercând să se apere.

Pleosc. Pleosc. Pleosc.

Mingea enormă sălta din ce în ce mai repede. Evan închise ochii atunci când *Sângele Monstrului* lovi pe gemeni, pocnind asurzitor.

— Au!

— Nu!

Cei doi fraţi ţipară, bătând aerul cu mâinile şi zbătându-se să scape.

— Ajutaţi-ne! Vă rugăm, ajutaţi-ne!

Trupurile lor se răsuciră zvârcolindu-se şi zbătându-se neîncetat.

Dar erau ţinuţi foarte strâns. Substanţa verde trecu peste ei, acoperindu-i în întregime.

După care îi trase înăuntru, sugându-i, sorbindu-i. Pac! Pac!

Andy închise ochii.

— Îmi vine să vomit. Veah! Ce groaznic! Evan simţi că se sufocă de groază şi de silă în momentul în care fraţii Beymer încetară să se mai zbată.

Braţele le înţepeniră, iar feţele nici nu li se mai vedeau.

Sunetele ca de lichid sorbit deveniră mai puternice pe măsură ce băieţii erau traşi din ce în ce mai adânc. Apoi, *Sângele Monstrului* sări în sus, se întoarse şi se îndreptă din nou spre Evan şi spre Andy. Aceştia încremeniseră, neştiind pe unde s-o ia.

— Trebuie să ne despărţim. Nu ne poate urmări pe amândoi deodată dacă alergăm în direcţii diferite.

Andy deschise gura, dar nu putu să scoată niciun sunet.

— Ia-o pe-acolo! Pe-acolo! repetă Evan ţipând.

— Dar... începu Andy.

Înainte să poată spune ceva, uşa de la intrare se deschise brusc, iar Kathryn ieşi pe verandă.

— Hei, ce faceţi, copii? Şi *asta* ce e? strigă ea, ţinându-se de uşa de plasă, privind îngrozită mingea uriaşă.

Mărind viteza, aceasta se îndrepta acum, săltând, spre verandă.

Kathryn ridică speriată mâinile. Stătu câteva clipe nemişcată, încercând parcă să înţeleagă ce se petrece. Apoi, lăsând uşa larg deschisă, fugi în casă.

Pleosc. Pleosc.

Sângele Monstrului stătu puţin în cumpănă, în faţa verandei.

Săltă pe loc o dată, de două ori, de trei ori, ca şi cum s-ar fi gândit ce să facă în continuare.

Evan şi Andy îl priveau îngroziţi, încercând să respire totuşi cât de cât normal.

Lui Evan îi veni să vomite când îi văzu pe gemenii Beymer acolo în interiorul globului gelatinos, prizonieri pentru totdeauna.

Brusc, *Sângele Monstrului* sări în sus şi începu să urce treptele verandei.

— Nu! urlă Evan, în vreme ce sfera uriaşă dispăru în interiorul casei.

Din mijlocul curţii, Andy şi Evan auziră ţipătul sfâşietor al lui Kathryn.

— A prins-o pe mătușa Kathryn, spuse Evan moale.

Evan ajunse primul în casă. Alergase cât putuse de repede.

— Ce-ai de gând să faci? îl întrebă Andy, venind pe urmele lui.

— Nu ştiu, spuse băiatul.

Intrară în casă.

— Mătuşă Kathryn, ţipă Evan, dând buzna în camera de zi.

Uriaşa sferă umplea tot mijlocul camerei. Gemenii Beymer

puteau fi încă văzuţi, în vreme ce mingea sălta şi tremura, revărsându-se pe covor şi lăsând în urma ei acele imense pete albe, lipicioase.

Evan o văzu în sfârşit pe mătuşa lui. Stătea îngrozită cu spatele la cămin.

— Fugi, mătuşă Kathryn, strigă Evan. Dar era clar că femeia n-avea încotro să fugă.

— Ieşiţi repede de-aici, copii, strigă Kathryn, cu o voce ascuţită şi tremurată, o voce foarte, foarte bătrână.

— Dar, mătuşă Kathryn...

— Ieşiţi de-aici! Plecaţi! Acum! insistă bătrână, cu părul ei negru răvăşit, cu ochii ei albaştri, pătrunzători fixând sfera verde, de parcă ar fi vrut s-o alunge, să scape de ea.

Evan se întoarse către Andy, neştiind ce să facă.

Andy vedea cu groază cum sfera verde, gelatinoasă se apropia tot mai mult de mătuşa lui Evan.

— Plecaţi de-aici! repetă Kathryn. Salvaţi-vă viaţa! Eu am făcut asta şi de aceea trebuie să mor.

Lui Evan i se tăie respiraţia.

Auzise bine?

Ce spusese mătuşa lui?

Ce cuvinte înspăimântătoare! Le repetă de câteva ori în gând.

— *Eu am făcut asta şi de aceea trebuie să mor.*

* *
*

CAPTTOLUL 24

— Nu!

Rămas cu gura căscată, în vreme ce *Sângele Monstrului,* sfera aceea dezgustătoare se apropia tot mai mult de mătuşa lui, Evan simţi camera învârtindu-se cu el, şi începu să se clatine. Se agăţă cu o mână de fotoliul lui Kathryn, în timp ce o mulţime de imagini i se învălmăşeau în minte.

Văzu pandantivul acela ciudat pe care mătuşa Kathryn îl purta mereu la gât.

Văzu cărţile acelea ciudate din camera unde dormea el.

O văzu pe Sarabeth, pisica neagră cu ochi galbeni, strălucitori.

Şalul negru pe care Kathryn şi-l punea seara pe umeri.

Eu am făcut asta şi de aceea trebuie să mor.

Evan revăzu totul şi începu să înţeleagă.

Revăzu ziua în care el şi Andy aduseseră acasă cutia cu *Sânge de Monstru,* cumpărată de la magazinul de jucării. Kathryn insistase să o vadă.

Să o cerceteze.

Să o atingă.

Îşi aminti cum răsucise cutia în mână, cercetând-o foarte atent. Mişcându-şi buzele tăcute în timp ce citea eticheta.

Ce făcea? Ce spunea?

Dar dacă... făcuse o vrajă? Dacă vrăjise cutia? Ca să facă *Monstrul* să crească? Ca să-l sperie pe el, pe Evan?

Dar de ce? Nici măcar nu-l cunoştea pe Evan. De ce voia să-l sperie? Voia... să-l omoare?

— Fii cu băgare de seamă, îi spusese ea, dându-i înapoi cutia albastră. Fii atent!

Era un avertisment.

Un avertisment împotriva vrăjilor ei.

— Dumneata ai făcut asta, strigă Evan cu o voce pe care n-o

recunoscu. Îl luase gura pe dinainte. Nu se mai putea controla, ajunsese la exasperare.

— Dumneata ai făcut asta! Vraja! repetă el, privind-o acuzator.

Ochii femeii străluciră, apoi se umplură de lacrimi, lacrimi care începură să-i cadă pe obrajii palizi.

— Nu! strigă ea. Nu!

— Ai făcut ceva cu cutia aia. Ai descântat-o. Ai vrăjit-o. Dumneata, mătuşă Kathryn.

— Nu! strigă ea atât de tare, încât reuşi să acopere grohăielile şi plescăiturile dezgustătoare ale sferei uriaşe care se apropia tot mai mult de ea.

— Nu! strigă Kathryn din nou, cu spatele lipit de poliţa căminului. Nu eu am făcut asta! Ea a făcut-o!

— Da, da. *Ea.*

Şi cu un deget acuzator arătă către… Andy.

* *
*

CAPITOLUL 25

Andy?

Mătuşa Kathryn o acuza pe Andy?

Evan se uită la fată, dar constată că şi Andy, la rândul ei, întorsese privirile.

Şi Evan îşi dădu seama imediat că mătuşa lui nu arăta către Andy. Arăta către… Sarabeth.

Stând în pragul uşii, pisica neagră mieuna şi-şi arcuia spinarea, privind-o pe Kathryn cu ochii ei galbeni.

— Ea a făcut-o! *Ea!* mărturisi Kathryn, arătând către pisică.

Globul verde, care continuă să crească, săltă înapoi, se retrase parcă, atins de cuvintele lui Kathryn. În interiorul lui se vedeau parcă nişte umbre care se mişcau, atunci când acesta tremura, reflectând lumina din cameră.

Evan se uită la pisică, apoi la Andy. Fata ridică din umeri, îngrozită de tot ce vedea şi auzea.

Mătuşa Kathryn e nebună, îşi spuse Evan amărât.

A luat-o razna de tot.

N-are un pic de logică şi spune numai prostii.

De fapt, nimic nu mai are logică.

— Ea e! repetă Kathryn.

Drept răspuns, pisica mieună.

Globul verde sărea pe loc, cu fraţii Beymer care nu mai mişcau, înăuntrul lui.

— Oh, uite! îi strigă Evan lui Andy, văzând pisica neagră ridicându-se pe picioarele din spate.

Andy făcu ochii mari şi-l strânse pe Evan de braţ. Avea mâna rece ca gheaţa.

Tot mieunând, pisica crescu ca o umbră lipită de perete. Îşi ridică ghearele, lovind aerul cu labele. Închise ochii.

Nimeni nu făcea nicio mişcare.

Singurele sunete pe care le mai auzea Evan erau plescăiturile sferei verzi şi bătăile propriei lui inimi.

Toţi ochii erau îndreptaţi către pisica neagră care se ridică, se întinse şi crescu. Şi crescând, îşi schimbă forma.

Deveni femeie.

Cu braţe şi picioare ce se desluşeau destul de greu la început.

Sarabeth se transformă în final într-o femeie tânără cu părul de un roşu-aprins şi cu faţa foarte palidă. Avea ochii galbeni, aceiaşi ochi galbeni care îl obsedaseră pe Evan încă de la sosirea lui aici. Era îmbrăcată cu o rochie neagră, lungă până la glezne.

Stătea în pragul uşii, privind-o acuzator pe Kathryn.

— Vedeţi? Ea e, spuse Kathryn ceva mai liniştită acum.

I se adresă lui Sarabeth:

— Vraja ta asupra mea s-a rupt. De acum încolo, n-am să mai muncesc pentru tine. Blestemul a luat sfârşit.

Sarabeth îşi dădu părul pe spate şi râse.

— *Eu* voi hotărî ce vei face, Kathryn.

— Nu, insistă bătrâna. Mă ţii închisă aici de douăzeci de ani, pradă vrăjilor şi blestemelor tale. Dar acum mă voi folosi de acest *Sânge de Monstru* ca să scap.

Sarabeth râse din nou.

— N-ai cum să scapi, proasto! Va trebui să muriţi cu toţii. Cu toţii.

* *
*

CAPITOLUL 26

— Va trebui să muriţi cu toţii, repetă Sarabeth. Zâmbea, în timp ce rostea această sentinţă care, probabil, îi făcea plăcere.

Kathryn se uită la Evan înnebunită de frică.

— Acum douăzeci de ani, credeam că mi-e prietenă. Eram singură aici. Credeam, proasta de mine că pot avea încredere în ea. Dar ea mi-a făcut vrăji. Vrăji multe, una după alta. Din cauza ei nu mai aud. Din cauza ei sunt surdă. Nu m-a lăsat să învăţ limbajul semnelor sau mişcarea buzelor. Ea nu m-a lăsat. Eram prizoniera ei, sclava ei.

— Dar… mătuşă Kathryn… începu Evan.

Îi făcu semn să tacă.

— Sarabeth m-a obligat să fac o vrajă când aţi adus cutia cu *Sângele Monstrului.* Vezi tu, mă avertizase că n-aveam voie să primesc oaspeţi aici. Pe nimeni. Eram sclava ei. Servitoarea ei personală. În toţi aceşti ani… Mă voia numai şi numai pentru ea. Să-i îndeplinesc toate poruncile mârşave.

— Când ai venit tu, Evan, continuă Kathryn, cu spatele lipit de poliţa căminului, a hotărât, mai întâi, să te sperie, să te facă să pleci. Dar asta era imposibil. N-aveai unde să te duci. Asta a înfuriat-o la culme. Trebuia să te scoată de aici într-un fel sau altul. Îi era teamă să nu-i afli secretul, să nu mă dezlegi cumva de vraja ei. Aşa că Sarabeth a hotărât că trebuie să mori.

Kathryn oftă.

— Îmi pare atât de rău, Evan. N-am avut de ales. Voinţa mea nu-mi mai aparţinea. Se întoarse către Sarabeth. Dar gata. S-a terminat. S-a ter-mi-nat. Mă voi arunca în sfera aceasta dezgustătoare, Sarabeth şi în felul ăsta voi dezlega vraja, voi rupe blestemul. Nu vei mai avea puteri depline asupra mea.

— Dar copiii tot vor muri, spuse Sarabeth liniştită dar ameninţătoare.

— Cum? Ochii lui Kathryn aruncau fulgere de mânie. Eu am să dispar, Sarabeth. Lasă copiii să plece. Dacă eu dispar, la ce bun să le faci rău?

— Ştiu deja multe, prea multe lucruri, răspunse Sarabeth, încrucişându-şi braţele subţiri pe piept.

— Trebuie să ieşim de-aici, îi şopti Evan lui Andy, uitându-se din nou la sfera înspăimântătoare.

— Da, dar cum? îi răspunse Andy, tot în şoaptă. Sarabeth stă chiar în pragul uşii, nu vezi?

Evan se uită de jur împrejur prin cameră, căutând o cale de ieşire.

Nimic.

Sarabeth ridică o mână, apoi o trase spre ea încet, ca şi cum ar fi chemat sfera către ea. Aceasta tremură o dată, de două ori, apoi se îndreptă, ascultătoare, în direcţia mâinii ei.

— Nu! Sarabeth, opreşte-te! o rugă Kathryn. Dar nebăgând-o în seamă, Sarabeth făcu un alt semn cu mâna.

Sfera cea hidoasă bolborosi şi se rostogoli înainte.

— Omoară copiii, porunci Sarabeth.

Sfera enormă începu să se rostogolească repede pe covor, îndreptându-se spre cei doi copii.

— La uşă, strigă Evan în timp ce încercau să se ferească de *Sângele Monstrului.*

— N-o să ne lase să trecem, ţipă Andy.

— Omoară copiii! repetă Sarabeth, ridicându-şi amândouă mâinile deasupra capului.

— Poate reuşim să ne strecurăm pe lângă ea.

— E prea târziu, urlă Andy îngrozită.

Sfera verde sălta tot mai repede, apropiindu-se de ei. Acum era la doi, trei metri de ei şi venea, se apropia…

— O să ne absoarbă, o să ne înghită, ţipă Evan.

— Omoară copiii! ţipă Sarabeth triumfătoare.

* *
*

CAPITOLUL 27

Globul înainta spre ei.

Evan oftă, nemaiavând nicio speranţă de salvare. Încremenise pe loc, ca şi cum ar fi cântărit tone.

Andy îl luă de mână.

Închiseră ochii, îşi ţinură respiraţia şi aşteptară ciocnirea fatală.

Spre surprinderea lor, *Sângele Monstrului* scoase un sunet asurzitor.

Evan deschise ochii. O văzu pe Andy privind în direcţia uşii, dincolo de Sarabeth.

Nu Sângele Monstrului scosese acel sunet. *Nu* el urlase ci...

— Trigger, ţipă Evan.

Uriaşul câine se afla în pragul uşii, lătratul lui asurzitor zguduind camera.

Sarabeth încercă să se ferească din calea lui. Dar prea târziu.

Bucuros la culme că-l vede pe Evan, Trigger o împinse de la spate şi trecu pe ea sărind.

Sub greutatea labelor acelea uriaşe, Sarabeth înainta clătinându-se, înainte... mai înainte... ridicând mâinile atunci când se ciocni de *Sângele Monstrului.* Pleosc!

Apoi nu se auziră decât zgomote dezgustătoare de lichid sorbit.

Întâi mâinile. Dispărură repede. Până la coate. Apoi corpul... faţa... Trase înăuntru, acoperite.

Sarabeth nu scotea niciun sunet în vreme ce sfera o absorbea.

Scheunând de bucurie, dar neştiind de cât ajutor le fusese, câinele alergă spre Evan.

— Jos, băiete! Jos! strigă Evan, în timp ce câinele sălta vesel în jurul lui.

În timp ce sărea, câinele începu să se micşoreze.

— Trigger! strigă Evan uluit.

Câinele nu părea să-şi dea seama ce se întâmpla cu el. Continua să lingă faţa băiatului, în vreme ce acesta îl ţinea strâns.

În câteva secunde, Trigger reveni la dimensiunile lui normale de cocker prepelicar.

— Ia uite! Şi sfera se micşorează, strigă Andy, strângând umărul lui Evan.

Băiatul se întoarse şi văzu că uriaşa sferă verde devenea din ce în ce mai mică.

În timp ce se micşora, fraţii Beymer căzură pe podea.

Nu se mişcară. Stăteau cu faţa în jos, unul peste celălalt. Ochii lor deschişi erau fără viaţă. Parcă nici nu respirau.

Apoi unul din ei clipi. Clipi şi celălalt.

Deschideau pe rând gura, apoi o închideau.

— Auuu! gemu unul din ei.

Apoi, ridicându-se încet în picioare, priviră în jurul lor buimăciţi.

Prihorul căzuse şi el pe podea. Ciripind furios, bătu repede din aripi, zbură speriat prin cameră şi, găsind uşa deschisă, ţâşni afară.

Andy şi Evan se uitau la *Sângele Monstrului,* aşteptând să reapară şi Sarabeth.

Dar Sarabeth dispăruse.

Sângele Monstrului se micşoră şi el tot mai mult până rămase inert, fără viaţă, o pată verde, mohorâtă, pe covor, nu mai mare decât o minge de tenis.

Fraţii Beymer stăteau în picioare, buimăciţi, îngroziţi, neştiind ce să creadă. Se întinseră ca să vadă dacă braţele şi picioarele îi mai ascultă, dacă n-au păţit nimic. Apoi se năpustiră afară, trântind uşa cu plasă în urma tor.

— S-a terminat, spuse Kathryn încet, făcând câţiva paşi înainte şi îmbrăţişându-i pe Evan şi pe Andy.

— Sarabeth a dispărut, spuse Evan, ţinându-l pe Trigger strâns în braţe şi uitându-se încă la mica pată de sânge verde de monstru de pe podea.

— Iar eu aud din nou! spuse Kathryn triumfătoare, îmbrăţişându-i cu drag.

— Sarabeth şi vrăjile ei au dispărut pentru totdeauna.

Dar, chiar când spunea asta, uşa cu plasă se deschise şi o siluetă întunecată pătrunse în camera de zi.

*   *
*

CAPITOLUL 28

— Mama! strigă Evan.

Îl puse jos pe Trigger şi fugi să o întâmpine, îmbrăţişând-o strâns.

— Ce Dumnezeu se petrece aici? întrebă doamna Ross. De ce au ţâşnit băieţii aceia doi afară din casă? Păreau speriaţi de *moarte!*

— E… e ceva mai greu de explicat, îi spuse Evan. Sunt atât de fericit să te văd!

Şi Trigger era fericit. Când, în sfârşit se satură de sărit în sus şi-n jos şi plecă afară, Kathryn o conduse pe mama lui Evan în bucătărie.

— Să-ţi fac nişte ceai, spuse ea. Am să-ţi spun o poveste destul de lungă.

— Sper să nu fie prea lungă, spuse doamna Ross, uitându-se întrebătoare la Evan. Trebuie să prindem avionul de la ora patru.

— Mamă, cred c-o să-ţi placă foarte mult povestea noastră, spuse Evan, uitându-se amuzat la Andy.

Cele două femei dispărură în bucătărie.

Andy şi Evan se trântiră obosiţi pe canapea.

— Cred că o să pleci pentru totdeauna, spuse Andy. Vreau să spun, la Atlanta şi… mă rog.

— Aş vrea să… ăăă… să-ţi scriu, spuse Evan, simţindu-se brusc foarte stânjenit.

— Da. Sigur, răspunse Andy, luminându-se la faţă. Şi tata are o carte de credit pentru telefon. Poate aş putea face rost de număr şi… ştii tu… poate te-aş suna.

— Da. Nemaipomenit, spuse Evan.

— Pot să-ţi cer un mic serviciu? întrebă Andy.

— Da, sigur, răspunse Evan curios.

— Îîîm, o să ţi se pară ciudat, spuse Andy şovăitoare.

— Pot să… uf… pot să iau şi eu o bucăţică din *Sângele Monstrului*? Mă rog, din ce a mai rămas. Vezi tu, aşa ca o amintire sau…

— Da, sigur, n-am nimic împotrivă.

Se uitară amândoi pe covor, acolo unde rămăsese pata verde.

— Hei, strigă Andy mirată.

Sângele Monstrului dispăruse.

*   *
*

SFÂRŞIT